BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 193 • 1 Haziran / Hezîran 2024 • Fiyatı / Biha: 50 TL

DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇIKLAMA:

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE BOLŞEVİK PARTİ'Sİ 12. KONGRESİ BAŞARIYLA TAMAMLANDI...

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
Postale No: 287, 67000 France

İnternet: **www.bolsevikparti.org**
E-Mail: **info@bolsevikparti.org**

Fiyatı: 50 TL, £ 2.50, 3 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır.
Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz.
Sosyal medya adreslerimiz:
Facebook:
www.facebook.com/bolsevikmucadele
www.facebook.com/cihan yıldız
Twitter:
@adal_tanya

DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇIKLAMA:

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE BOLŞEVİK PARTİ'Sİ 12. KONGRESİ BAŞARIYLA TAMAMLANDI...

Başlangıç...

Bundan 52 yıl önce Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci komünist hareketinde İbrahim Kaypakkaya yoldaş ve arkadaşları büyük bir kopuşu gerçekleştirdiler. 1972'de İbrahim Kaypakkaya yoldaş ve çevresindeki az sayıda komünist arkadaşı, o dönemde içinde örgütlü oldukları Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi [1] (TİİKP) içinde hâkim olan revizyonist çizgiye karşı yürüttükleri ideolojik mücadele ertesinde "Şafak revizyonizmi" ile örgütsel bağlarını da koparıp TKP/ML'yi kurdular. TKP/ML'nin kuruluşu, komünizm/sosyalizm adına çok uzun yıllar Kemalizm'e eklemlenen, milliyetçi-sol kemalist Kuzey Kürdistan-Türkiye "Sol"unda devrimci komünist bir isyandı, Marksizm-Leninizm bayrağının yükseklere kaldırılması idi. Bu isyanın önemini en iyi faşist Türk devleti anladı. TKP/ML, devletin ağır saldırılarının hedeflerinden biri oldu. Kurulduktan kısa süre sonra ağır bir örgütsel yenilgi aldı. TKP/ML'nin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaş ve bir dizi kurucu kadro faşist Türk devleti tarafından ele geçirildi. İbrahim Kaypakkaya yoldaş işkencelerde de örnek komünist tavır sergiledi, teslim olmadı, ser verdi, sır vermedi. Ve hunharca katledildi.

Faşist devlet İbrahim yoldaşı öldürdü, fakat onun devrimci, marksist-leninist görüşlerinin yayılmasını engelleyemedi. Onun görüşlerini doğru bulan devrimciler mücadeleyi sür-

1 PDA, Proleter Devrimci Aydınlık veya Şafak olarak da bilinir; şimdi şoven milliyetçilikte MHP ile yarış içinde bulunan Vatan Partisi olarak varlığını sürdürüyor.

dürdüler. 1978'de uzun ön hazırlıklar sonrası toplanan TKP/ML Birinci Konferansı [2] gerek kuruluş, gerek yeniden inşa döneminin bir değerlendirmesini yaparak bir özeleştiriyi karara bağladı. TKP/ML'nin Birinci Kongresi'nde alınan kararlar ve özeleştiri, TKP/ML'nin gerçek bir Bolşevik parti yönünde gelişmesi için yol açıcı belgelerdi. TKP/ML'nin 1978'deki Birinci Kongresi ile 1981'deki İkinci Kongresi arasındaki dönemde TKP/ML tarihinin en güçlü; en kitlesel dönemi yaşandı. Parti içinde bu dönemde giderek berraklaşan iki çizgi gelişti. Birinci çizgi, İbrahim Kaypakkaya'yı âdeta dokunulmaz bir aziz gibi gören, Birinci Kongre'de yapılan özeleştiriyi ret eden, uluslararası alanda da "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunma adına, Marksizm-Leninizm'den kimi sapmaları Marksizm-Leninizm'e katkı olarak gören ve savunan, henüz utangaç maoist-Menşevik çizgi idi. [3]

İkinci çizgi, TKP/ML'nin kuruluş dönemindeki hatalardan kopma yönünde atılan önemli bir adım olan özeleştiriyi ilerletmek, derinleştirmek için mücadele yürüten, partinin mücadele çizgisinde ve örgütlenmesinde işçi sınıfının temel alınmasını, partinin Bolşevikleştirilmesini savunan, uluslararası alanda da revizyonizmden köklü kopuş için mücadele yürüten, Bolşevik çizgi idi. İki çizgi arasındaki bu mücadele, 1981 Şubat'ında yeterli hazırlık olmaksızın ve çok zorlu şartlar altında yapılan İkinci Kongre'de zirvesine ulaştı. Menşevik kanat önderleri [4] çoğu parti içinde yürüyen tartışma belgelerini ve bu tartışmada başvurulan temel referans belgelerini okumamış olan delegelerin çoğunluğunu, duygusal temelde Bolşevik çizgiye karşı kışkırtmayı başardı. İkinci Kongre'de seçilen Menşevik Merkez Komitesi parti içi mücadelede oportünist burjuva yöntemleri kullanarak Bolşevikleri tasfiyeye yöneldi. TKP/ML içinde yer alan Bolşevikler, bu ortamda 1981 Mart'ında İkinci Merkez Komitesi'nin disiplinini tanımadıklarını, Menşevizmle bütün örgütsel bağları kopardıklarını ilan ettiler. TKP/ML (Bolşevik)'i kurdular. Bu, Kuzey Kürdistan-Türkiye Komünist Hareketi'nin tarihinde İbrahim'in TKP/ML'yi kurmasından 10 yıl sonra yaşanan en önemli kopuş idi. Bu adımla Kuzey Kürdistan-Türkiye Komünist Hareketi'nin tarihinde Bolşevik bir örgütlenme, Bolşevik bir parti yaratılmasının önü açıldı.

TKP/ML (Bolşevik) adı altında 1981 Mart'ında başlayan bu uzun yolculukta 1994'de yapılan 5. Kongre'de bir dizi ardılı olan Menşevik TKP/ML ile karıştırılma durumunu isimde de ortadan kaldırma adımını attı. Bolşevikler komünizm davası için çıktıkları zorlu olduğu kadar onurlu yolculuğa Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) adı altında devam etme kararı aldılar.

---

2 Bütün parti örgütlerinden gelen seçilmiş delegelerle yapılan Konferans, gerçekte bir kongre idi.

3 Utangaç, çünkü "Mao Zedung Düşüncesi" adına savunulan bir dizi yanlış görüş Birinci Kongre'de tespit ve ret edilmişti. Parti içinde ve çevresinde hatta, "Mao Zedung Düşüncesi"ne getirilen doğru eleştirileri yanlış bir biçimde "ilerletip" Mao'yu bir bütün olarak, ya da 1957'den sonrası için revizyonist olarak değerlendirenler vardı. Bu ortamda açıkça maoist olarak ortaya çıkmak, kendini maoist olarak adlandırmak zordu. Bu birçok bölünme yaşayan Menşevik kanatta daha sonraki dönemde yapıldı.

4 Bunlar kongreye doğrudan katılma imkânı olmayan ve fakat parti içinde kurucular arasında yer almış olmaları nedeniyle büyük prestije sahip olan, Birinci Merkez Komitesi'nin kendilerine "Fahri Üyeler" sıfatını verdiği üç kişi idi. Öyle bir prestij ki, İkinci Kongre Menşevik delegelerinden birinin ifade ettiği gibi, onların her yazdığına okumadan katılanlar vardı. Bunların biri parti içi mücadelede hiçbir rol oynamadı. Biri sonraki yıllarda Doğu Perinçek'in yanında saf tuttu. Biri bir süre örgütlü mücadele içinde yer aldıktan sonra, örgütlü mücadeleyi bıraktı. Bağımsız bir devrimci yazar ve sanatçı olarak çeşitli TKP/ML örgütlerinin yayın organlarında kendi adına yazdığı yazılarla görünür olmaya devam etti.

Ve Bugün...

Kuruluştan 43 yıl; Bolşevik Parti ismini aldıktan 30 yıl sonra, Mart /Nisan 2024'te Partimizin 12. Kongresi'ni gerçekleştirdik.

12. Kongremiz, partinin bütün örgütlerinde yapılan demokratik seçimlerde seçilen delegelerin yan yana gelmesi ile toplandı.

Kongremize az sayıda oy hakkı olmayan çağrılı delege yanında iki kardeş örgütümüzden Bolşevik İnisiyatif **Almanya** ve **Avusturya**'da Devrimci Komünist Partisi İnşası İnisiyatif'ten davetli delegeler de katılarak, kongremize değerli katkılarda bulundular.

12. Kongremiz de şimdiye dek gerçekleştirdiğimiz bütün kongrelerde olduğu gibi iki kongre arasında geçen dönemdeki ideolojik-siyasi gelişmeleri değerlendirildi. Bu değerlendirmelerde On Birinci Dönem Merkez Komitesi'nin kongre öncesinde parti içi ve yakın çevresinde tartışmaya sunduğu Siyasi Rapor, bu rapora gelen yazılı eleştiri ve öneriler temel alındı.

Kongrenin öncesinde parti içi ve yakın çevresine açılan Merkez Komitesi Siyasi Raporu ve MK Örgütsel Raporu hakkında yürütülen tartışmalar temelinde gelen yazılı eleştiriler, öneriler, katkılar da kongremizde ele alındı.

Merkez Komitesi'nin kongremize sunduğu Siyasi Raporda ortaya konan görüşler, bunlar hakkında parti içi ve çevresinden gelen yazılı eleştiri ve öneriler üzerine kongremizde canlı ve verimli tartışmalar yürütüldü. Bu tartışmalar temelinde yapılan değişiklikler ve eklerle Siyasi Rapor, 12. Kongremizin temel belgesi hâline geldi.

12. Kongremizde siyasi değerlendirmeler konusunda en tartışmalı konu, gelinen aşamada T.C.'nin artık "emperyalist güç" kategorisi içinde yer alan bir devlet olarak adlandırılmasının doğru olup olmayacağı sorusu idi.

Bu konuda partimiz içinde T.C.'nin bir dizi alanda emperyalist edimlerde bulunduğu;

- Kuzey Kürdistan'da; Güney ve Batı Kürdistan'ın bir bölümünde ve Kuzey Kıbrıs'ta sömürgeci/işgalci güç konumunda olduğu;
- Sömürgeci Türk devletinin birçok ülkede askeri üslerinin bulunduğu (Güney Kürdistan, Azerbaycan, Bosna Hersek, Libya, Lübnan, Katar, Somali, Arnavutluk, Başika Irak);
- Son dönemde Türki cumhuriyetlerin gücünü birleştirme çabalarını yoğunlaştırdığı;
- İslam Ülkeleri Birliği içinde başat bir güç olmaya çalıştığı;
- Ortadoğu'da bölgesel bir güç konumunda olduğu;

12.
KONGRE

12. Kongremizde siyasi değerlendirmeler konusunda en tartışmalı konu, gelinen aşamada T.C.'nin artık "emperyalist güç" kategorisi içinde yer alan bir devlet olarak adlandırılmasının doğru olup olmayacağı sorusu idi.

● Özellikle son on yılda Afrika kıtasında egemen emperyalist güçlere rakip emperyalist güç olma yolunda geliştiği;

● Türk büyük burjuvazisinin yurtdışına küçümsenmeyecek ölçüde sermaye ihracında bulunduğu ve geliri ve kârının küçümsenmeyecek bölümünü bu yatırımlardan transfer ettiği;

● Son dönemde öncelik ve özellikle silah sanayiindeki yatırım ve gelişmelerle bu alanda dünya çapında önemli bir mevki elde ettiği;

● T.C.'nin emperyalistleşme yönünde geliştiği ve bu gelişmede çok önemli mesafe kat ettiği yönünde bir görüş birliği var.

Bütün parti faaliyetimizde biz, Türk burjuvazisinin emperyalistleşme amacı ve bu amaca ulaşmak için attığı somut adımları ortaya koyup teşhir ettik. Ve fakat dünyanın genel bölünmesinde T.C.'nin orta derecede gelişmiş bir kapitalist ülke olarak hâlâ emperyalizme bağımlı, ezilen ülkeler kategorisi içinde olduğunu savunduk. 12. Kongremizin hazırlık sürecinde ve kongremizde gelişmelerin gelinen yerde artık T.C.'yi dünyanın genel bölünmesinde ezen, emperyalist güç kategorisi içinde ele almamızı gerektirecek olgunluğa varmış olup olmadığı konusunda tartışmalar yürütüldü. Bir bölüm yoldaş bu görüşü savundular. Sonuçta yürütülen tartışmalar ertesinde bu konuda parti çizgimizi belirleyici bir noktada değiştirme anlamına gelecek olan böyle bir kararı almak için yaptığımız araştırma ve yürüttüğümüz tartışmaların yeterli olmadığı tespiti yapıldı. Bu tespite uygun olarak bu konunun daha derinlemesine araştırılıp, tartışılmasının önümüzdeki dönemdeki teorik çalışma planının merkezine konması kararı alındı.

12. Kongremiz partimizin çizgisinin ilerletilmesi bağlamında Sovyetler Birliği'nde Kadının Kurtuluşu konusunda atılan adımların değerlendirilmesini içeren görüşlerimizde, süreç içinde değiştirilen noktalar konusunda aldığı kararla da önemli bir adım attı. Bu, aynı zamanda geri dönüş konusunda yapılan hataların rolü konusunda da tartışmalara katkıda bulunan bir karardır.

12. Kongremiz, 2019-2023 yılları arasındaki gelişmelerin değerlendirilmesi temelinde kimi ideolojik sorunlar bağlamında şu tespitleri yaptı:

Kimi ideolojik sorunlar

Kimlik siyaseti

2019-2023 arasındaki dönemde ideolojik alanda karşımıza, anda var olan, mücadele içindeki her toplumsal grubun yalnızca kendi özgün sorunları ile uğraştığı bölük pörçük durumun teorileştirilmesi çıktı. Toplumun sınıflara değil, kimliklere bölündüğünü, her kimliğin kendi mücadelesini vermesinin doğru olduğunu; sınıfların aslında olmadığını savunan bu burjuva teorisi sonuçta mücadelelerin bir ortak hedefe varmak için birleştirilmesini imkânsız kılan ve böylece kapitalizmin egemenliğini sonsuza uzatan bir teori. Sonuçta bütün ayrı "kimlik"ler bir vakumda kendi başına ayrı yaşamıyor. Bütün "ayrı" kimlikler aynı kapitalist sistem içinde yaşıyor. Ve bütün kimliklerden insanlar objektif olarak o kendine özel kimliklerden ayrı olarak bir sınıf kimliğine sahip. Örneğin patriyarkanın ezdiği kadın eğer işçi ise, işçi sınıfının bir parçasıdır. Bir küçük burjuva ise, küçük burjuva ara sınıfına dâhildir. Cinsel kimliği nedeniyle toplumda ezilen konumda olan bir birey, aynı zamanda şu veya bu sınıfın bir üyesidir. Ulusal baskı gören bir birey, şu veya bu sınıfın bir insanıdır aynı zamanda vs. vs. Ve gerçek kurtuluş ve özgürlüğün yolu sonuçta bugün egemen konumda

olan burjuvazinin iktidarının yıkılmasından geçmektedir. Bütün "kimlik"ler için gerçek eşitlik, özgürlük ve kurtuluşun yolunu açacak olan proletarya önderliğinde devrimlerdir.

İnsanlığın geleceği süper "Yapay Zekâ" köleliği mi?

2019-2023 yılları arasında dünya çapında en önemli teknolojik gelişme "Yapay Zekâ" konusunda oldu. 2023'te ChatGPT piyasaya sürüldü. Bu "ön eğitimli" program şimdiye kadar internet ortamında yer alan bütün bilgilere ulaşarak, bu bilgiler arasında bağ kurma temelinde kendisine verilen bir metin yazma, ya da bir resim üretme yeteneğine sahip. Şimdiye kadar insan yapısı "Yapay Zekâ" konusunda en ileri makina. Başlangıçta yalnızca kullanıcının ulaşabileceği dijital bilgileri depolama işlevini gören "bilgisayar"ın bir üst aşaması. ChatGPT insanın ürettiği bütün aletler gibi, insan hayatını kolaylaştırabilecek bir alet. Fakat aynı zamanda kötü kullanıldığında büyük tehlikeler barındıran bir alet. İnternet âlemindeki bütün bilgiler, yalnızca ansiklopedik bilgi, insanlığın bugüne kadarki bilgi birikimi değil. Bugün kartla yaptığı her alışverişte kendi özel bilgilerini internete sunan; yaptığı her telefon görüşmesi kayda alınan; attığı her adım kameralarla gözlenen vs. dijital ortamda "şeffaf" olan bir insanlık söz konusu. ChatGPT insanlığın toplam bilgi birikimine sahip olduğu gibi, insanların özel bilgilerine de sahip olabilecek bir makine. Böyle bir makineyi/programı kullanıma sunan ve onu kontrol eden bir kişi veya şirket, onun gerisindeki devlet gelecekte eğer isterse gerçeği istediği biçimde manipüle edebilir, insanların özelinin kontrolü üzerinden her bireyi istediği yönde yönlendirebilir. Kâbe'si, kıblesi, dini, imanı gerçekte para ve kâr olan kapitalist sistemde gelişme bu yönde olacak, değişik "Yapay Zekâ" tekelleri ve onların gerisindeki devletler kendi aralarında "Yapay Gerçek" tekelinin kimin elinde olacağı konusunda kapışacaklardır. Büyük insanlık için tehlikeli olan "Yapay Zekâ" değil, onu kullanan kapitalizmdir.

Bu tekniğin büyük insanlığın çıkarları için kullanılmasının yolu da kontrolü kapitalistlerin elinden alıp; proletaryanın işçi sınıfı ve emekçilerin devletinin eline verecek olan proleter devrimden geçmektedir.

Ve hiçbir şeyden çekmedi komünizm, revizyonizmden çektiği kadar

Revizyonizm, sosyalizm yönünde atılan ilk adımların boğulmasında başrolü oynayan, burjuvaziye "Komünizm çöktü" masallarını anlatma fırsatı sunan ve sosyalizm/komünizmin işçi sınıfı içindeki prestijini yıkan ideolojik akım, siyasi harekettir. Tehlikeliliği çok-

12. KONGRE

12. Kongre partimizin çizgisinin ilerletilmesi bağlamında Sovyetler Birliği'nde Kadının Kurtuluşu konusunda atılan adımların değerlendirilmesini içeren görüşlerimizde, süreç içinde değiştirilen noktalar konusunda aldığı kararla da önemli bir adım attı.

ça Marksizm, kimi zaman Marksizm-Leninizm adına konuşmasından, bu yüzden ilerici/devrimci/sosyalist hareket içinde yer bulabilmesinden kaynaklanmaktadır. Revizyonizm, Marksizm'in tarihinde çeşitli kılıklarda ortaya çıkmıştır. İşçi sınıfı önderliğinde kurulan bütün iktidarları içinden kemirmiş, yozlaştırmış, çöktürmüştür. Gelinen yerde revizyonistlerin yıkacağı proletarya önderliğinde bir devlet iktidarı yoktur. Ama içinde yer alıp reformist bataklıkta boğabileceği, burjuvazinin bir kesiminin yedek gücü hâline getirebileceği devrimci-demokrat-sosyalist-komünist örgütler ve hareket vardır.

Bugün uluslararası alanda yaşanan ve her gün daha belirgin hâle gelen kapitalist dünyanın iki emperyalist kampa bölünmesinde revizyonizm, marksist tahlil adına, Çin-Rusya etrafındaki kampı dünyanın zenginlerine karşı konumlanan yoksullarının kampı olarak; Global Güney'in, Global Batı'ya karşı kampı olarak değerlendiriyor. Bugünün egemen revizyonist akımı Çin'in sosyal emperyalist bir büyük güç, Rusya'nın emperyalist bir büyük güç olarak adlandırılmasına, bunların etrafındaki kamplaşmanın dünyanın paylaşılması dalaşında payını yükseltmek isteyen emperyalist bir kamp olarak adlandırılmasına şiddetle karşı çıkıyor. Değişik revizyonist unsurlarından oluşan bugünkü revizyonist akım içinde egemen olanlar, dün Rus sosyal emperyalizmini "yaşayan sosyalizm" olarak adlandıran, Kültür Devrimi'ndeki Mao'nun Çin'ini feodal faşist diktatörlük olarak değerlendirenlerin artıkları ve ardılları. Geldikleri yerde bugünün sosyal emperyalist Çin'ini utangaçça, sosyalist dememek için "sosyalizm hedefini önüne koymuş ve bu yönde ilerleyen bir güç" olarak, dünya devriminin bir gücü olarak değerlendiriyorlar. Bunlarla ideolojik mücadele güncel olarak en önemli ideolojik görevlerden biri.

12. Kongremiz, geçen dönemde uluslararası alanda işçi sınıfının ve halkların mücadelelerinin durumu ve görevler konusunda da şu tespitleri yaptı:

Uluslararası alanda işçi sınıfının ve halkların mücadelelerinin durumu ve görevler

2019-2023 arasındaki dönemde işçi sınıfının ve halkların dünyanın çeşitli ülkelerinde Ekvator, Şili, Lübnan, Irak vb. kitle hareketleri yaşandı. Korona öncesinde yükselme eğilimi gösteren kitlesel eylemler Korona döneminde genelde duruldu, geriledi. Fakat bütünüyle kesilmedi. Örneğin Korona döneminde Sri Lanka'da, Kolombiya'da halk isyanları yaşandı. Avrupa'da ise Korona döneminde sokağa çıkanlar esas olarak Korona inkârcıları oldu.

2021'in ortalarından başlayarak dünya "normal"ine döndü. Bütün dünyada işçi sınıfı irili ufaklı grev ve direniş eylemleri ile Korona bahane edilerek düşürülen gerçek ücretleri yeniden yükseltmek, elden alınan kimi hakların geri alınması için vb. mücadelelere atıldı. Bir bütün olarak ele alındığında, 2023'te çeşitli ülkelerde –kısa süreli genel grevlere kadar varan– işçi sınıfının sınıf mücadelesi esas olarak düzen sınırları içinde, daha çok savunmacı ve ekonomik talepler sınırları içinde kaldı. Kimi ülkelerde liman işçilerinin Ukrayna'ya silah ihracını engellemek için yaptığı kısa süreli siyasi grevler istisna olarak kaldı. İşçi sınıfının sınıf mücadelesi bunun dışında kendi doğrudan sınıf talepleri ile mücadelenin sınırları dışına çıkmadı. Örneğin iklim adaleti ile yapılan eylemler genelde işçilerin sınıf mücadelesinin dışında, ayrı bir mücadele olarak kavrandı ve yürüdü. Dünya genelinde komünist güçlerin işçi sınıfı içindeki örgütlülüğün tarihin en düşük seviyesinde olduğu, işçi sınıfının reformist ve sarı sendikalarda bile sendikal örgütlülüğün çok geri seviyede olduğu bir ortamda bundan başkası da olamazdı.

İşçi sınıfı içinde komünist örgütlenmenin olağanüstü zayıflığı sonucu işçi sınıfı hareketi-

nin kendi doğrudan ekonomik talepleri için mücadele sınırları içinde kalması, bütün diğer demokratik hak ve özgürlük mücadelelerinin de kendi başlarına ayrı kulvarlarda yürüyen mücadeleler olarak kalmasını beraberinde getiriyor. Komünist önderliğin ve işçi sınıfı öncülüğünün olmadığı yerde bu hareketler, bunların en kitlesel ve en militan olanları da dâhil olmak üzere, burjuva, küçük burjuva önderliğinde düzen içi reform talepleri dışına çıkmıyor.

Dönemin en kitlesel ve militan hareketleri bu dönemde iklim hareketi ve kadın hareketi idi.

Genç iklim aktivistlerinin başını çektiği Gelecek İçin Cumalar (FFF) en yüksek olduğu dönemlerde aynı anda 100'den fazla ülkede on milyonlarca çoğu okul/yüksekokul çağında genci yan yana getirmeyi başardı. "İklim Değişikliği Değil/Sistem Değişikliği" sloganının çokça kullanıldığı bu Gelecek İçin Cumalar eylemlerinde sistem değişikliğinden anlaşılan, kapitalist sistemin yerine sosyalizmin gerekliliği vb. değil, kapitalist sistem içinde doğru bir iklim politikasının gerekliliği idi. İklim hareketi içinde barışçı kitlesel günlük "iklim grevi" ve gösterilerini yetersiz bulan "Son Kuşak" (Last Generation) "Yok Oluş İsyanı" (Exinction Rebellion/XR) iklim aktivisti gruplar daha militan eylemlerle kendilerinden söz ettirdiler, ettiriyorlar. Bu grupların düzenledikleri eylemler kendini hava alanı pistine yapıştırarak hava trafiğini kısa bir süre durdurmak; önemli kavşaklarda kendilerini asfalta yapıştırarak trafiği bir süre durdurmak gibi militan eylemler de olsa, bunların da somut talepleri sonuçta reform talepleri olmanın ötesine geçmiyor. Kimi "demokratik" ülkelerde burjuvazi bu gibi reformist hareketlerin içindeki devrimci potansiyeli gördüğü yerde bu grupları "terörist grup" kategorisine koyup, yasaklama yoluna bile gidebiliyor. İklim değişikliğinin olumsuz sonuçları önümüzdeki dönemde çok daha açık görülüp, yaşanacaktır. Buna bağlı olarak bu hareketin gelişmesi, daha da kitleselleşmesi ve daha da militanlaşması, bu hareket içinden devrimci, sistem sorununu doğru biçimde koyan devrimci grupların çıkması olasıdır. Burada komünistlere düşen görev, bu hareket içine doğru komünist düşünceleri taşımaktır.

Bu dönemde dünya çapında ele alındığında kadın hareketi en canlı ve kapsamlı hareketlerden biri idi. Bütün ülkelerde kadınlara yönelik erkek şiddetine, cinsel saldırılara karşı çok yoğun ve kitle katılımlı eylemler gündemde idi. Kadına yönelik cinsel tacize karşı önce eğlence sektöründe başlayan "Me too" (Ben de) hareketi kısa sürede küresel bir kadın hakkı hareketine dönüştü. İran'da Molla rejiminin kadınlara yönelik şiddetine karşı, Mahsa Amini'nin öldürülmesini protesto eden gösteriler şeklinde başlayan, İran'da kadın isyanına

12. KONGRE

İklim değişikliğinin olumsuz sonuçları önümüzdeki dönemde çok daha açık görülüp, yaşanacaktır. Burada komünistlere düşen görev, bu hareket içine doğru komünist düşünceleri taşımaktır.

dönüşen "Jin Jiyan Azadi" (Yaşam/Kadın/Özgürlük) hareketi, dünya çapında milyonlarca insanı eylemlerde birleştiren bir harekete dönüştü. Bu hareketler de fakat bir bütün olarak egemen kapitalist sistemi sorgulayan hareketler olmadı. Kadın hareketini sınıf hareketi ile birleştirmek, bu iki hareketi, diğer demokratik hareketlerle birlikte, sosyalizm için mücadelenin bir parçası hâline dönüştürmek yine komünistlerin görevi. Burada bu hareket içindeki devrimci unsurların kazanılması, komünist kadınların önderliğinde komünist kadın hareketinin yaratılması önümüzde görev olarak duruyor. Kuşkusuz bu görev çok zor bir görev. Fakat bu, başarılmadığı sürece kadın hareketi burjuva kadın hareketi olarak kapitalist sistem içi bir hareket olarak kalacaktır.

Ele aldığımız dönemde gelişen kitlesel hareketler içinde ırkçılığa karşı hareketler de önemli rol oynadı. Bu dönemde ABD'de siyahlara yönelik ırkçı polis şiddetini, cinayetleri protesto hareketi olarak başlayan "Black Lives Matter" (BLM) hareketi, bütün dünyaya yayıldı. Burada da hareket içinde ırkçılıkla kapitalizmin bağını ortaya koyanlar milyonları harekete geçiren eylemler de küçücük bir azınlıktılar. Görev bu azınlığı büyütmek!

Komünist öncünün, işçi sınıfı önderliğinin yokluğu şartlarında bütün ulusal kurtuluş hareketleri de kapitalist sistem içi hareketler olarak gelişiyor. Bu hareketler örneğin Ukrayna'da gördüğümüz gibi emperyalist büyük güçlerin ve bölgesel güçlerin dünyayı paylaşım savaşında araçsallaştırılan, kullanılan hareketler olarak gelişiyor veya böyle hareketlere dönüşüyor.

Bugün evet, kapitalist dünyanın adaletsizliğinin ayyuka çıktığı, sömürünün, asalaklığın boyutlarının aklın almakta zorlandığı seviyelere yükseldiği şartlarda işçilerin, ezilenlerin, horlananların "bu dünyanın lanetliler"inin mücadelelerinin boyutları, bu durumun gerektirdiği ve aslında zorladığı boyutlarda değil. Ve daha önemlisi bölük pörçük. Fakat bu mücadeleler var. Esas sorun bu mücadelelerde komünist önderliğin yokluğu. Komünistler açısından bugünün esas görevi bu yüzden, bu önderliğin yaratılması için çalışmak, komünist partisinin inşası mücadelesini merkeze koymaktır.

Ya sosyalizm ya barbarlık içinde çöküş!

Şimdi 8 milyara varan dünya nüfusunun 1 milyara yakını açlık sınırında veya altında yaşamaya çalışıyor.

Hiçbir zaman olmadığı büyüklükte bir servet birikimi, bir ürün zenginliği var dünyada. Dünya nüfusunun tümünü ve daha fazlasına rahat bir yaşam sağlamaya yeter bir zenginlik bu. Ama her yıl milyonlarca çocuk açlıktan ölüyor.

Nasıl oluyor bu? 2021 yılında yayınlanan bir Oxfam raporu bunun nasılını ortaya koyuyor. Bu rapora göre Covid-19'un pandemi olarak ilan edildiği 2020 Mart'ından 2021 yılının sonuna kadar dünyada 26 trilyon dolar servet yaratıldı. Bu servetin %63'ü dünyanın en zengin %1'ine gitti. Oxfam raporuna göre, dünyadaki dolar milyarderlerinin serveti her gün 2,7 milyar dolar artıyor. Dünyanın %90'ına mensup bir kişinin küresel yeni servetten elde ettiği 1 dolara karşılık, milyarderler kulübünün her üyesinin aynı kaynaktan elde ettiği servet 1,7 milyon dolar!

Öyle bir dünya ki yaşadığımız, şu an 30'dan fazla bölgede savaş yürüyor. Ve dünyayı yeniden paylaşma hazırlıkları içinde bir yıl içinde askeri harcamalar için kullanılan para 2,24 trilyon dolar!

Öyle bir dünya ki yaşadığımız, egemenler tarafından adım adım barbarlığın üst boyutlarının yaşanacağı bir genel savaşa sürükleniyor.

Öyle bir dünya ki, 80 milyon insan savaştan, açlıktan, hastalıktan, iklim felaketinin sonuçlarından çıplak canını kurtarmak için göç yollarında.

Öyle bir dünya ki, kadın cinsi ikinci sınıf insan.

Öyle bir dünya ki, ırkçılık almış başını yürümüş... Faşizm dünyanın büyük bölümünde iktidarda.

Öyle bir dünya ki, doğal dengesi bozulmuş, her geçen gün yaşamın doğal kaynakları yok ediliyor.

Öyle bir dünya ki, nereye baksan barbarlık ve barbarlık içinde yok oluşa doğru ilerliyor.

Bu gidişin nedeni egemen olan üretim ve yaşam tarzı! Kapitalizm! Kapitalist emperyalist sistem!

Çare: Kapitalist sistemin yıkılmasında. Çare proletarya önderliğinde devrimlerde. Çare sosyalizmde!

Çare yapması zor olan basitte. Çare komünizmde!

Kötüler arasında tercih devrimci siyaset değildir

12. Kongremiz Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumunun sosyolojisi bağlamında geçmiş dönemde yapmış olduğumuz ülkenin esasta "kesin inançlı topluluklar" (cemaatler) toplamı bir yapıya sahip olduğu tespitini somutlaştırdı. Kuzey Kürdistan-Türkiye "Sol"unun durumu bağlamında bu "Sol"un büyük çoğunluğunun devrimcilikten uzak olduğunu, "Sol"un genel zayıflığının pratiğe, güçlenmek adına, esas olarak egemen sınıfların kendi arasında yürüyen iktidar mücadelesinde anda "daha az kötü", "kötünün içinde iyi" görünenin kuyruğuna takılma biçiminde yansıdığını tespit etti. Ülkelerimizde devrimci siyasetin esas kıstasının bugün kendini bu yozlaştırıcı, teslimiyetçi ehven-i şer siyasetinden kalın çizgilerle ayırmak olduğunun altını çizdi.

12. Kongremiz bir kez daha gerek dünya, gerekse ülkelerimizdeki ekonomik, siyasi durum ve gelişmelerin durumlarda radikal bir değişimi zorunlu ve gerekli kıldığını; radikal değişiminin alternatifinin barbarlık içinde çöküş olduğunu tespit etti. Radikal değişimin yolu işçi sınıfı önderliğinde demokratik ve sosyalist devrimlerdir.

Bunun için acil görev nedir, "Ne Yapmalı" sorusuna 12. Kongremizin verdiği cevap şudur:

12. KONGRE

12. Kongremiz bir kez daha gerek dünya, gerekse ülkelerimizdeki ekonomik, siyasi durum ve gelişmelerin durumlarda radikal bir değişimi zorunlu ve gerekli kıldığını; radikal değişiminin alternatifinin barbarlık içinde çöküş olduğunu tespit etti.

Bunun için bugün devrimcilerin en önemli ve acil görevi, bütün ülkelerde devrimlere yol gösterecek, ona önderlik edecek Bolşevik partilerin yaratılması, var olanların inşasının derinleştirilmesidir.

Bu zor ve meşakkatli bir iş. Revizyonizmin komünist harekette açtığı tahribat ile sosyalizm/komünizm düşüncesi ve eylemi, işçi ve emekçi yığınlar içinde genelde itibarını yitirmiş durumda. İşçi sınıfı içinde çalışmayla işçi sınıfının öncü kesimini komünist parti içinde örgütlemek; devrimci durumun varlığı şartlarında, işçi sınıfının kazanılmış öncü kesimi arkasında işçi sınıfını devrimci mevzilere yerleştirmek bugünkü perspektifle hayal gibi görünüyor.

Fakat hayal gibi görünen hayal değil. 1917'de, Rusya'da Bolşeviklerin önderliğindeki Ekim Devrimi ve sonraki yıllardaki sosyalizmin inşa deneyimi, devrimin, sosyalizmin hayal olmadığını gösterdi.

Yapılacak şey, gidilecek yol belli.

Biz şimdiye kadar olduğu gibi önümüzdeki dönemde de belirlediğimiz doğru yolda, ısrarla yürüyeceğiz.

Bu yolun sonunda doğacak Kızıl Güneşimiz var!

12. Kongremizde örgütsel sorunlar

12. Kongremizin çalışmalarının önemli bir bölümünü partimizin örgütsel durumu ve sorunları üzerine yürütülen yoldaşça tartışmalar, değerlendirmeler temelinde alınan bir dizi somut karar oluşturdu.

Örgütsel alanda öncelik ve özellikle yeni genç insanların Bolşevik saflara kazanılmasındaki zorluklar üzerine tartışmalar öne çıktı. Bu bağlamda 43 yıllık Bolşevik Parti inşası deneyimimizde kolektif çalışma ile yaratılmış olan muazzam teorik/siyasi hazinemiz ile karşılaştırıldığında çok geri düzeyde kalan örgütsel güç arasındaki **uyumsuzluğun nedenleri üzerinde duruldu. Burada temel sorunun tek tek yoldaşların veya** kurumların kuşkusuz var olan kimi hata ve eksikliklerinin değil, gerçek komünizm davasına örgütlü olarak katılma konusunda egemen olan "geride durma" tavrının belirleyici olduğu tespit edildi. Bir zamanlar örnek alınan ve olumlu örnek olarak emekçiler arasında büyük prestije sahip olan Sosyalist Sovyetler Birliği ve bir dizi halk demokrasili devletteki revizyonist yozlaşma ve geri dönüşün yarattığı olumsuzluk bugün de varlığını ve etkimesini sürdürüyor. Buna ülkelerimiz somutunda bir de devrimcilik adına yapılan ve emekçileri devrimcilikten uzak durmaya iten kimi eylemler, tavırlar da eklendiğinde komünist örgütlü faaliyete yeni genç insanların kazanılması zorlaşıyor. Bu, tabii ki yaptığımızdan daha fazlasının, daha iyisinin yapılamayacağı anlamına gelmiyor.

12. Kongremiz burada her bir örgütlü yoldaşımızın olası hata ve eksiklikleri üzerine kolektif yoldaşça tartışma ve değerlendirmeler; marksist-leninist eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının doğru biçimde kullanılarak bunların aşılmasının belirleyici önemde olduğunu bir kez daha vurguladı.

Örgütsel sorunlar üzerindeki tartışmalarda, son dönemdeki kimi gelişmelerden de yola çıkarak tüzüğümüzde de bir iki küçük düzeltme, ekleme yapıldı.

Kongremiz çalışmalarını On Birinci Merkez Komitesi'nin aklanması ve yeni Merkez Komitesi'nin seçilmesi ile başarıyla tamamladı.

Kongremizin çağrıları

Bolşevik Partimizin üyeleri, yoldaşlar,

12. Kongremizin kararlarını partimizin inşasının ilerletilmesi ve derinleştirilmesi için etkin bir silaha dönüştürmek bir görevimizdir. Bu göreve dört elle sarılalım.

Bolşevik Partimizin sempatizanları, değerli destekçilerimiz,

12 Kongremizin belgelerini inceleyin, desteğinizi arttırın! En önemlisi: Bolşevik Parti üyesi olarak örgütlenme yönünde adım atın!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi sınıfı içindeki örgütlenmeyi temel alan, sosyalizm için proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini savunan Bolşevik Parti dışındaki örgütler; Bolşevik Parti ile ideolojik ve pratik ayrılıklar üzerine ciddi bir ideolojik mücadele için adım atın!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, Bolşevik Parti ve çevresi dışında kendini komünist olarak tanımlayan tüm devrimciler, Bolşevik Partimizin belgelerini inceleyin, bizimle temas arayın!

İşçi sınıfının sınıf mücadelesi içinde öne çıkan kesimleri, Bolşevik Parti, gerçekte sizin partiniz olduğunda sorunların çözümünün anahtarı hâline gelecek. Bolşevik Parti'de örgütlenin!

Bütün milliyetlerden işçi sınıfımız, kurtuluş devrimci sınıf mücadelesinde, devrimdedir. Bolşevik Parti, sınıfın öncü partisi olarak devrimin bir aracıdır. Sınıf mücadelesinde Bolşevik Parti önderliğinde birleşin!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin köylüleri ve tüm emekçi insanlar, sizin de gerçek kurtuluşunuz işçi sınıfı önderliğinde devrimdedir. Bu devrimin aracı Bolşevik Parti sizin de gerçek kurtuluşunuzun aracıdır. Ona sahip çıkın, destekleyin!



İşçi, emekçi kadınlar, Bolşevik Parti, sizi iki kez sömüren ve ezen erkek egemen topluma karşı kadının kurtuluşu hareketinin en keskin silahıdır. Bu silaha sahip çıkın! Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılması mücadelesini kendi mücadeleniz hâline getirin!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin ezilen ulus ve milliyetleri, sizin gerçek kurtuluşunuzun yolu işçi sınıfı önderliğinde devrimlerden geçiyor. Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan-Türkiye ülkelerimizde işçi sınıfı önderliğinde devrimlerin aracıdır. Bolşevik Partilerde örgütlenin!

Toplumun değişik kimlikler temelinde ezilen, ötekileştirilen ve dışlanan tüm insanları, gerçek eşitlik ve özgürlüğün yaşanacağı toplum geleceğin sosyalist ve komünist toplumudur. Bolşevik Parti, bu toplum projesinin temel aracıdır. Bolşevik Parti'yi destekleyin!

Geleceği kapitalist egemen düzen tarafından karartılan, geleceği ellerinden alınan genç insanlar; gençlik gelecek, gelecek sosyalizmde, komünizmdedir! Bolşevik Parti, gerçek özgürlük ve eşitliğin, bayrağında "Herkes yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre " yazan geleceğin toplumunun partisidir. Komünizm savaşçıları olun, Bolşevik Parti'de örgütlenin!

Bütün ülkelerin komünistleri, Bolşevik partileri yaratma ve inşa mücadelesine katılın! Bolşevik partilerde örgütlenin!

Uluslararası sınıf mücadelesinde güçlerimizi birleştirelim!

Bolşevik Enternasyonali birlikte yaratalım!

Bütün Ülkelerin İşçileri/Ezilen Halklar Birleşin!

12. KONGRE

Açılış

12. Kongremiz, 11. MK'nin görevlendirdiği bir yoldaş tarafından şu sözlerle açıldı:

Değerli yoldaşlar,

Bugün burada büyük iddialarla, dünyayı değiştirme iddiasıyla ortaya çıkan ve her şeye, bütün olumsuzluklara rağmen şimdi 43 yıldır inatla, sabırla, bu iddianın gerçekleştirilmesi için çalışan bir örgütün, Bolşevik Parti'mizin 12. Kongresi'nin delegeleri olarak yan yana gelmenin sevincini ve onurunu yaşıyoruz.

Hepinizi, geçen dönem Merkez Komitesi adına sevgiyle, saygıyla, devrimci coşku ile selamlıyor, hoş geldiniz diyorum.

Kongremizi açmadan önce hepinizi bugüne dek ülkelerimizde ve bütün dünyada devrim ve komünizm davası uğrunda şanlı mücadelede hayatını kaybetmiş olan, bayrağı yaşayanlara devretmiş olan bütün devrim savaşçılarının anısına, geçen dönem yitirdiğimiz kardeş örgütümüz Herşeye Rağmen üyesi **Yusuf** yoldaşımız, yine bu dönemde yitirdiğimiz yol arkadaşlarımız, sevgili yoldaşlarımız **Hazal,** Fırıncı **Recep**, Ali/**Nâzım**, **Hasan Usta**, onur üyemiz **Yavuz** arkadaşımız, son olarak yitirdiğimiz **Haşim** ve **Cafer** arkadaşlarımız için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum.

Onlar bizim mücadelemizde yaşıyorlar, yaşayacaklar...

Yoldaşlar,

12. Kongremizi, önümüzdeki çalışma dönemine yol gösterici bir kongre olarak, mücadele tarihimizde önemli köşe taşlarından biri olarak yer alması dileklerimle kongreyi açıyorum.

Komünizm davasının en zayıf dönemlerinden birini yaşadığı ve fakat komünizme en fazla ihtiyaç duyulan bir dönemde yaptığımız bu kongre...

Her şeye rağmen,

Bolşevik komünistler olarak,

Vardık Varız Var Olacağız'ın bayrağını yükselten bir edimdir...

Yaşasın komünizm davası uğruna proleter dünya devrimi uğruna mücadelemiz!

Yaşasın Bolşevik Partimiz!

İA.RKP (Devrimci Komünist Parti İnşa İnisiyatifi) ve Proleter Devrim'den Kuzey Kürdistan-Türkiye Bolşevik Parti'nin 12. Parti Kongresi'ne tebrik mesajı

Avusturya'dan 12. Parti Kongre'nize en iyi mücadeleci selamlarımızı gönderiyor ve bizi ortak hedefimize yaklaştıracak yapıcı tartışmalar ve ileriye dönük kararlar diliyoruz.

Emperyalist savaşa karşı savaş!

Küresel bir perspektiften bakıldığında, her şeyden önce emperyalistler arası çelişkilerin yoğunlaşmasıyla karakterize olan bugünkü durumda, en önemli görevlerden biri, militarizme, silah sevkiyatına, savaş hazırlıklarına ve mevcut askeri saldırılara, saldırganlıklara ve savaşlara karşı, tutarlı bir şekilde anti-emperyalist olan tüm güçlerin geniş bir birleşik cephesini inşa etmektir.

Asıl düşman kendi ülkende!

Kendi ülkemizdeki sınıf mücadelesi söz konusu olduğunda, temel görevin hem burada Avusturya'da hem de Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kapitalizme karşı sınıf mücadelesini ilerletmek olduğuna kesinlikle inanıyoruz.

Sosyalizm ya da barbarlık – proleter devrim için!

Devrimci komünist hareket bugün oldukça zayıftır ve kitle hareketleri üzerinde yalnızca ideolojik bir etki yaratabilir. Ancak bu durum devrimci komünist güçlerin kendilerini salt teorik ve propaganda çalışmalarıyla sınırlamaya yol açmamalıdır. Az güçlerle de bile –burada Avusturya'da olduğu gibi– ilerici hareketlere pratikte ve aktif olarak dâhil olmak, mücadelelere katılmak ve bağlantılar bulmak önemlidir. Özellikle ilerici işçilerin dâhil olduğu hareketler ve mücadelelerde.

Yaşasın Enternasyonal/uluslararası dayanışma!

Devrimci selamlar...

Devrimci-Komünist Parti İnşa İnisiyatifi (Avusturya) ve Proleter Devrim

12.
KONGRE

BP’nin 12. Kongresi’ne 2024

Değerli kadın ve erkek yoldaşlar...

Biz, Bolşevik İnisiyatif olarak 12. Parti Kongre’nize kalpten kızıl Bolşevik selamlarımızı iletiyoruz.

Sizlere üretken ve ileri taşıyıcı tartışmalar ve gelecek çalışma döneminiz için iyi sonuçlar dileriz.

Emperyalist dünyadaki vahşi altüst oluşlar döneminde, emperyalist büyük güçler arasında dünyanın yeniden paylaşımı için savaşçı dalaşlarının giderek arttığı bir dönemde, biz marksist-leninistler için pusulamızı keskinleştirmek önemlidir. Ancak bu şekilde emperyalizmin alternatif olarak sosyalizm programımızı tüm gücümüzle sınıf mücadelesi içine taşıyabiliriz.

Bizim örgütlerimiz arasında siyasi-teorik alanda olduğu kadar devrimci pratiği de kapsayan uzun yıllara dayalı bir ortak çalışma bağı vardır. Son beş yılda da Ukrayna savaşı ve İbrahim Kaypakkaya’ya ilişkin merkezi siyasi olaylarda ortak açıklamalar çıkardık.

Kuzey Kürdistan-Türkiye’deki gibi faşist mücadele koşulları emperyalist Almanya’daki koşullardan karşılaştırılamayacak kadar zordur. Bizler, sizin mücadelenizi gücümüz oranında elimizden geldiği kadar destekliyoruz.

Dünyanın Bolşevik partilere ihtiyacı var! Bugün çok zayıf ve çok az sayıda olmamıza rağmen umut biziz... Bu anlamda HERŞEYE RAĞMEN!

Başarılar dileriz!

Bolşevik selamlar...

Bolşevik İnisiyatif

Bolşevik Parti 12. Kongresi aldığı kararlarla "Kadınların Kurtuluşu Mücadelesi"ne ilişkin çizgimizi daha da ilerletti

12. Kongre, ülkemizdeki ve dünyadaki gelişmelere ve önemli değişimlere ilişkin siyasi tavırları bir kez daha gözden geçirdi ve genel eğilimlere ilişkin değerlendirmelerde bulundu. Bunların yanı sıra 12. Kongre'nin almış olduğu iki önemli karar vardır ve bunların her ikisi de Kadınların Kurtuluşu Mücadelesiyle doğrudan ilintili olma özelliğini taşımaktadır.

Bunlardan birincisi, geçmiş dönemde Parti Merkezi Kadın Komisyonunun öncülüğünde yürütülen ve parti basını üzerinden çevre ile birlikte tartışılan teorik çalışmanın parti kararı hâline getirilerek sonuçlandırılmasıdır. Dünya Komünist Hareketi'nin ve Sosyalist Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmin inşası deneyiminin geçmişinden ders çıkarmaya yönelik olan bu çalışma, geçmişte tamamlanmış teorik çalışmanın kimi noktalarını çizgimizin gelişimine bağlı olarak yeniden değerlendirilmesi ve bazı noktalarda ise geçmişteki kimi hatalı değerlendirmelerimizden kopuşu içermektedir. 2024 yılında neden **yeniden bir değerlendirmenin** gerekli olduğu, Dünya Komünist Hareketinin ve Dünya Komünist Kadın Hareketinin sosyalizm inşası süreci ve geri dönüşe ilişkin konularının bugün de uluslararası alanda Marksizm-Leninizm adına konuşanlar açısından ideolojik-siyasi ayrıştırıcı özelliğe sahip olmasıdır. Özellikle geri dönüş sorununun değerlendirilerek gelecek için dersler çıkarılması henüz bütün yönleriyle çözülmüş bir mesele değildir. Şimdi 12. Kongre'de son şeklini vermiş olduğumuz "Rusya'da Sosyalist Ekim Devrimi ve sosyalizmin inşası sürecinde kadınların kurtuluşuna ilişkin güncellenmiş tezler"i aşağıda yayınlarken konunun bu açıdan önemine dikkat çekmek istiyoruz.

KARAR

"Rusya'da Sosyalist Ekim Devrimi ve sosyalizmin inşası sürecinde kadınların kurtuluşuna ilişkin güncellenmiş tezler

1. SBKP(B) ve Sovyet devletinin kürtaja ilişkin siyaseti

Rusya'da Ekim Devrimi'nden sonra, SBKP(B)'nin öncülüğünde, ilk defa bir ülkede kürtaj yasallaşmış ve gebeliği sona erdiren bu müdahalenin kadınların sağlığını en az tehlikeye atacak şekilde uygulanmasını sağlayacak tıbbi kurumlar yaratılıyordu. Böylelikle, Avrupa'nın birçok ülkesinde

olduğu gibi, öncelikle kilisenin ve aynı zamanda burjuva devletlerin kadınların bedenlerini ve doğurganlıklarını kontrol etme erkek egemen hevesi ve geleneği, **dünya tarihinde ilk kez kırılmıştı. 18 Kasım 1920'de** Sağlık Halk Komiserliği tarafından yayınlanan **kararname** bu noktada **önemli bir dönüm noktası**dır.

O günün şartlarında her şeye rağmen kadın sağlığı açısından tehlikeli olan ve sosyal gerekçeler nedeniyle sona erdirilmek istenen bu müdahalenin, sosyalizmin inşası, kadınların toplumsal olarak güçlendirilmesi, sosyalist refah toplumuna ulaşılmasıyla gündemden çıkacağı öngörülüyordu. Bu nedenle gebeliğin müdahaleyle sona erdirilmesi, onun **sebeplerine karşı** mücadele edilmesi gereken bir **"toplumsal kötülük"** olarak niteleniyordu. Ve bu ideolojik yaklaşım kadını ve yaşamı merkezde tutan ve bugün de esas yönüyle sahip çıkılması gereken anlayışın ürünüydü.

1936 yılına gelindiğinde SBKP(B) tıbbi gerekçeleri saik tutarak, sosyal gerekçelere dayanan gebeliği sonlandırma müdahalesini **(kürtaj) yasaklayan bir kararname** çıkarmıştır. Bunu, sosyalizmin inşasında kat edilen yol, toplumsal refahın artışı ve sosyalist devletin doğan çocukların bakımını ve eğitimini karşılayabilecek durumda olduğu varsayımıyla gerekçelendirmişlerdir. "Toplumsal kötülük" olarak görülen kürtaja karşı gelinen noktada "yasaklama" ile mücadele edilebileceği öngörülüyordu. Fakat toplumsal gerçeklik sosyalist devletin sağlayabileceği refahın yetmediğini gösteriyordu. Diğer taraftan kadınlar istemedikleri gebeliklere çok çeşitli sebeplerle zorlanmak istemiyorlardı.

Bu anlamda SBKP(B)'nin kürtajı yasaklayan 1936 kararnamesi yanlıştır, 1920'deki doğru hattan bir sapmadır.

Partimiz, ilgili kararnamelerle ilgili 1993'teki değerlendirmesini yeniden gözden geçirmiş ve 2012 yılındaki özeleştiriyle savunulan şu sonuçları bir kez daha doğrulamıştır:

- Kürtaj bir haktır. Bu hakkın yasaklanması yanlıştır. Bizzat Sovyetler Birliği'ndeki deneyim bunu göstermiş ve 1936'da getirilen yasak 1955 yılında geri çekilmek zorunda kalınmıştır.
- Kadınların kendi bedenleri ve doğurganlıklarını kontrol etme hakları vardır. Devletin görevi kadınlara (tıbbi ve sosyal olarak) bunun araçlarını sağlamaktır.
- Hiçbir devletin ve hiçbir erkeğin kadınları doğurmaya hakkı yoktur! Bu tersinden de geçerlidir; hiçbir kişinin, kurumun ya da devletin kadınların doğurma hakkını elinden alma hakkı yoktur.

Her devletin nüfus politikası gütme hakkı vardı doğru önermesi hiçbir şekilde (sosyalist) devletin bu hakkı kürtaj yasağı ve dolayısıyla kadınların doğurganlığının baskı ve zor ile kontrolünün gerekçesi olamaz.

2. SBKP(B)'nin kadınlar arasındaki çalışma organı olan "Jenotyel"in dağıtılması hakkında

SBKP(B)'nin kadınların kurtuluşu politikasını çeşitli yönleriyle ele aldığımız 1993 değerlendirmemizde Bolşeviklerin, tüm zorluklara rağmen kadınların kurtuluşu sorunundaki programlarını hayata geçirmek için esas itibariyle doğru bir hat izledikleri ve en önemlisi milyonlarca işçi-köylü-emekçi kadın kitlesinin politikaya aktif katılımını sağlamak için çok çeşitli örgütlenme biçimlerini geliştirdikleri, denedikleri belgeleriyle ortaya konmuştur. *"Bolşevizm'de ve Rus Ekim Devrimi'nde başta gelen, temel olan şey, tam da kapitalizm koşullarında en çok ezilmiş olanların politikaya katılmalarıdır"* diyordu Lenin.

Sosyalizmin inşası sürecindeki pratik, Bolşeviklerin bu işi ciddiye aldıklarının

göstergesidir. Ancak, tüm alanlarda olduğu gibi bu alanda da gelişme hiç de öyle düz hatta hep ileriye doğru gerçekleşmemiştir.

İzlenen politika açısından geçmişten bu yana tartışmalı olan konulardan biri "Jenotyel'in dağıtılması"dır. "Jenotyel"lerin kimi troçkist, feministlerin vb. iddia ettiği gibi bağımsız kadın örgütleri olmadığı, bilakis partinin kadınların kurtuluşu faaliyetinin organları olduğu doğru görüşümüzde değişen bir şey yoktur.

Fakat geriye dönüp baktığımızda, partinin kadınlar arasındaki çalışma organı "Jenotyel"in 1930 yılında "yeniden örgütlenme"ye bağlı olarak dağıtılması bağlamındaki tespitlerimiz eksik kalmıştır. Esasta troçkist-oportünist-feminist kesimden gelen saldırılara karşı pozisyon geliştirilirken, "Jenotyel"in dağıtılmasından sonra da kadın çalışmasının devam ettiği üzerinde durulmuştur. Bu temelde 1993'te varılan sonuç şudur: "Yani kadınların kurtuluşu için mücadele pürüzsüz bir çizgi izlememiştir. Bu mücadelenin belirli bir zaman diliminde "Jenotyel"ler önemli ve merkezi bir araç idiler. Araçlar değişti, ama mücadele sürdü."

Geldiğimiz noktada, bu değerlendirmenin yeterli olmadığını tespit ediyoruz. "Jenotyel"lerin dağıtılması partinin kadın çalışmasının tasfiye edilmesi anlamına gelmediği tespiti doğrudur. Fakat yine de bu noktada sorun vardır. Çünkü "Jenotyel"in Haziran 1930'da, 16. Parti Kongresi öncesinde, dağıtılmasının ardından partinin kadın çalışmasındaki gelişmesinin daha önceki yıllara göre bir gerileme gösterdiği olgudur. Kadın çalışmasını gereksiz bulan tasfiyeci anlayışlar gelişmiş, buna karşı mücadele gerekliliği vurgulanmasına karşın, pratikte istenilen sonuca ulaşılamamıştır. Parti içinde mevcut olan ve parti kitleselleştiği ölçüde yoğunluk kazanan erkek şovenisti anlayışlara karşı mücadelede Bolşevik kadınlar pozisyonlarının haklılığı bağlamında güç kaybetmişlerdir.

Bundan çıkarılması gereken sonuç, "Jenotyel"in o günkü dönemde dağıtılmasının zamansız ve yanlış olduğudur. Daha ileri bir örgütlenmeye geçme adına yapılan bu "yeniden örgütlenme" en azından kadın kitlelerini partiye çekme ve onları aktifleştirme bağlamında istenilen sonucu vermemiştir. Böylesi büyük örgütsel dönüşümlere girişildiğinde oluşabilecek zararların önünü almaya en başından azami gayret gösterilmek zorundadır.

3. "Sovyet Ailesinin Güçlendirilmesi" siyaseti hakkında

1936'da gündeme gelen "Sovyet Ailesinin Güçlendirilmesi" siyaseti o günün koşullarının bir dayatması olarak gündeme gelmiştir. O dönemde propagandası yapılan güçlü "Sovyet ailesi", "burjuva ailesi"nden elbette farklıydı. Komünistler hiçbir zaman kadınları üretimden dışlayan ve onları eve kapatan bir "aile" propagandası hatasına düşmemişlerdir. Onların "Sovyet ailesi" propagandasında kadın ile erkeğin eşit olduğu, ikisinin de toplumsal üretimde yer aldığı, çocuklarına ve topluma karşı sorumluluklarını taşıyan "özgür toplumun özgür insanları" vardır.

Sovyet ailesinin sağlamlaştırılması siyaseti, kreş ve çocuk yuvaları ağının ve kamu mutfakları, çamaşırhaneler vb.nin daha da genişletilmesi ile birlikte yürüyordu. Bunun henüz yeterli olmadığını Sovyet devleti tespit ediyor ve aşmak için çaba gösteriyordu. 1944'lere gelindiğinde kadınların ekonomik bağımsızlığı esasta çözülmüştü. Bunun bir göstergesi de, yasalarda boşanma durumunda eşlerin birbirine (bir yıl için) nafaka ödemesinin öngörülmesine karşın, pratikte bunun gayet önemsiz bir rol oynamasıdır. Diğer taraftan şu da tespit edilmektedir:

“Kadının tam eşitliğine ve ekonomik bağımsızlığına rağmen, toplum henüz tüm çocukların eğitimini üstlenebilecek durumda değildir, kadın zayıf taraf olarak kalmaktadır ve görevimiz onu her yönüyle desteklemektir. Evliliğe ve aileye düşüncesizce yaklaşanlar, çoğunlukla er-keklerdir.” (Age., cilt 1, s. 347)

Bolşeviklerin o günkü dönemde “Sovyet ailesini güçlendirme” siyaseti o günün tarihsel koşullarında sosyalizmin inşasının özgül koşullarının bir dayatması olarak kavranması gerekir. Bu noktada “şematizm”e düşerek, bunun “teori”leştirilmesi yanlış olur. Sovyetler Birliği’nde ne yazık ki, bu yer yer yanlış bir temelde teorileştirilmiştir. 1936 ve 1944 Kararnamelerindeki zorunluluktan kaynaklanan “geri adım”ların geçiş döneminin zorluklarından kaynaklandığı, hedefin hâlâ “ailenin toplumun en küçük ekonomik birimi” olmaktan çıkarılması olduğu yeterli açıklıkta bilince çıkarılmamıştır.

Yeni bir topluma doğru gelişmeyi ekonomik-siyasal-toplumsal olarak örgütleyen sosyalist devletin ve onun öncüsü komünist partisinin tüm alanlarda olduğu gibi, insanlar arasındaki ilişkiler alanında da yol gösterici davranmak zorunda olduğu açıktır. Fakat bu, mutlaka aynen Sovyetler Birliği’ndeki olduğu gibi gerçekleşmek zorunda değildir. Farklı tarihsel koşullarda farklı müdahaleler gündeme gelebilir, ya da gereksiz olabilir.

4. LGBTİ+lar hakları hakkında

Bugünün ışığında ders çıkarılıp, aynı yanlışa düşülmemesi gereken bir diğer nokta, insanlar arasındaki sevgi ve beraberlik ilişkilerinde salt heteroseksüellikten, kadın ve erkekler arasındaki ilişkilerden yola çıkılmasıdır. O günün komünistlerinin ezici çoğunluğu homoseksüellik hakkında olumsuz düşünmekte, bunu burjuva toplumunun bir “hastalığı” olarak görmekteydiler. Bugün komünistler LGBTİ+ların haklarını savunuyorlar, savunmak zorundadırlar. İnsanlar arasındaki sevgi ve cinsel ilişkilerinden ve evet AİLE’den söz ettiğimizde bu, bugün LGBTİ+ları da kapsamaktadır. Bugünün ileri burjuva devletlerin bir bölümünde LGBTİ+ların resmen evlenmesi ve çocuk sahibi olarak yasal AİLE statüsü edinmesi mümkündür. Komünistlerin görevi, dünyanın her yerinde LGBTİ+lar hareketinin hakları için yürüttükleri mücadelenin desteklenmesi, sahip çıkılmasıdır.

5. İdam cezası hakkında

Önemli ve temelden bir görüş değişikliğimiz idam cezası ile ilgilidir. 1993’te “Sovyet cinsel ceza yasası” hakkında bilgi verilirken, idam cezasını onaylayan bir tavır takınıyorduk. Kadınlara ve çocuklara tecavüz gibi suçlarda ceza yasasının idam cezasını dahi öngörmesini övülecek, örnek bir tavır olarak değerlendiriyorduk. Gelinen yerde, idam cezasına ilişkin bu tavrımız kökten değişmiştir. İdam cezasına ilkesel olarak karşıyız.

6. Sovyetler Birliği’nde kadınların kurtuluşu sorununun esas itibariyle çözüldüğü iddiası hakkında

1952 yılı için “kadınların kurtuluşu sorununun esası itibariyle çözüldüğü” tespiti abartılı bir tespittir. Görece kısa bir dönemde yapılanların muazzamlığına rağmen, hedef ile karşılaştırıldığında bu değerlendirmenin yanlış olduğu tarafımızdan ortaya konulmalıydı.”

12. Kongre’nin karar altına almış olduğu bir diğer konu, kadına yönelik şiddet bağlamında Parti Merkezi Kadın Komisyonunun inisiyatifi ile gündeme getirilen bir “Parti

Tüzük değişikliği" idi. En baştan şunu belirtelim ki, bu noktada yapılan temelde bir değişiklik değildir. Partimizin kadınlara ve çocuklara yönelik şiddete karşı tutarlı çizgisi şimdiye kadarki pratiğiyle sabittir. Yapılan değişikliğin biri formel, diğeri ise içeriksel olarak iki yönü vardır ve bu konudaki doğru ve tutarlı çizgimizin daha da netleştirilmesi anlamını taşımaktadır.



Formel değişiklik: "Kadınlara ve çocuklara yönelik şiddet parti üyeliği ile bağdaşmaz." Tüzüksel madde şimdiye kadar "Tüzük Açıklamaları" bölümünde yer almaktaydı. 12. Kongre, bunu "Parti Suçu" olarak doğrudan tüzük maddesi hâline getirdi.

İçeriksel olarak: İçeriksel olarak yapılan değişiklik de, esasta parti çizgimizin parçası olan, çok uzun zamandan beri temellendirdiğimiz, propagandasını yaptığımız ve uyguladığımız "Kadının beyanı esastır!" tavrımızın hiçbir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek şekilde tüzüğe eklenmesidir. Ayrıca, "şiddet ve cinsel şiddet" tanımlaması yapılarak tavrımız daha da netleştirilmiştir.

Kadınlara yönelik şiddet ve cinsel şiddet konusunda partimizin tavrı açıktır: Erkek egemen toplumun ve onun ürünü olan erkek şovenizminin bu en açık ve kaba şekline karşı ilkeli ve tutarlı bir mücadele yürütmek, komünist saflardan başlayarak içimizde ve çevremizde örnek tavırlar sergilemek zorundayız. Bu tavır konusunda tartışmasız bir genel kabul olmasına karşın, karşılaştığımız her somut olayda, "nasıl bir suç?" "Hangi cezai tedbiri gerektiren bir suç?" tartışmalarını yürütmek zorunda kalıyoruz. 12. Kongre'de bu yönde ciddi tartışmalar yürütüldü. Yerelde kimi hatalı, sallantılı tavırlar ortaya çıkmış olmasına karşın, Parti Yönetimi ve Merkezi Kadın Komisyonu zamanında gerekli ve doğru müdahaleleri yapmıştır, yapmaktadır. Bu konuda gündeme gelen her olayla ilgili gerekli hassasiyeti göstererek olayın takipçisi olmaktadır.

Tüzüğün "Parti Disiplini"ne ilişkin IV. Maddeye şu ek yapıldı:

KARAR

"Kadınlara karşı şiddet ve cinsel şiddet parti üyeliğiyle bağdaşmaz. Bunlar parti suçudur ve cezalandırılır. Partimiz "Kadınların beyanı esastır" ilkesini temel alır.

Aynı şekilde, çocuklara karşı şiddet ve cinsel şiddet de parti suçu teşkil eder."

"Parti disiplinine aykırı hareket edenler, ilgili parti örgütü veya üst örgütlerce cezalandırılır..."

4 Nisan 2024 ●

Yaşasın 8 Mart

KADINLARIN KURTULUŞU İÇİN ENTERNASYONAL MÜCADELE GÜNÜ!

Kadın ve erkek yoldaşlar,

Bütün dünyada emperyalistler arasındaki rekabetin arttığı ve nüfus alanlarının yeniden paylaşımı için dalaşların ivme kazandığı bir dönemden geçiyoruz.

Emperyalistler ve bir avuç dünya zengini giderek daha da zenginleşirken başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere dünya ezilenleri en alt seviyelerde hayatta kalma mücadelesi veriyorlar. Ülkelerimizde de her gün bunu yaşıyor, biliyoruz. Toplumun genel özgürlük ve yaşam koşullarının seviyesinin ne olduğunu ezilen kadın cinsinin durumuna bakarak da değerlendirebiliriz. Ülkelerimizde kadın cinayetleri, her türden erkek şiddeti, kadınların ekonomik olarak erkeklere bağımlılığı, kadın ücretlerinin hala çok düşük olması, çocuk-hasta-yaşlı bakımı ve ev hizmetlerinin kadınların sırtında olması gibi ağır baskı ve sömürü olduğu gibi sürüyor. Buna karşı direnen kadın hareketi faşist baskılarla karşı karşıya kalıyor. Egemenlerin ezilenleri böl-yönet politikasının bir aracı olarak topluma saçılan ırkçılık tohumları göçmen kadınlara karşı saldırılara dönüşüyor.

Biz komünist kadınlar 8 Mart'ta

- dünyanın bir çok yerinde emperyalistlerin kışkırttığı yerel gerici savaşlara karşı,
- kadınlara yönelik her türden şiddete ve cinsel şiddete karşı,
- faşizme, ırkçılığa, şovenizme, yahudi düşmanlığına, her türden gericiliğe, baskı ve sömürüye karşı,
- ulusal, cinsel ve sınıfsal baskıya karşı

mücadele taleplerimizi yükseltiyoruz!

İnsanın insan üzerindeki sömürüsünün ortadan kalktığı bir toplumun, kadınların da kurtuluşu olacağı bilinciyle SOSYALİZM mücadelesinde yerimizi alıyoruz. Bizi ileriye taşıyacak olan özgür geleceğin öncüsü komünist kadın hareketinin yaratılmasıdır. Bu nedenle bu 8 Mart'ta da işçi ve emekçi kadınlara çağrımız bizim yanımızda saflarını almayadır.

Haydi komünist saflarda örgütlenmeye! Haydi komünist kadın hareketinin bayrağını yükseltmeye!

Yaşasın 8 Mart !

Yaşasın Kadınların Kurtuluş Mücadelesi!

Yaşasın Komünist Kadın Hareketi!

8 Mart 2024 ●

Bolşevik Parti
MERKEZİ KADIN KOMİSYONU

KADRO SORUNU ÜZERİNE KİMİ NOTLAR

Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist ve devrimci hareketinin öncelikle sağlıklı bir temele dayanarak çözmek zorunda olduğu en önemli sorunlardan biri de kadro sorunudur.

İnter Yayınları Şubat 1997'de "Komünist Enternasyonal'de Kadro Sorunu Üzerine" adlı bir kitap yayınladı. Bu kitap, marksist-leninist kadro siyasetinin temel çıkış noktaları üzerine durmakta, kadro siyasetini pratik gelişme ile bağ içinde kavratmaya çalışmaktadır.

Kitap, Parti komünistten ne istiyor? (E. Yaroslavski), SBKP (B) Tüzüğü, Kadroların seçimi teşvik ve dağılımı (L. Slepov), Leninci-Stalinci kadrolar için (Komintern), Kadro siyasetinin bazı sorunları üzerine (A. Krayevski) ana başlıkları altında marksist-leninist kadro ve kadro siyaseti açısından dayanmamız gereken temele ilişkin çok değerli veriler sunmaktadır.

Kuşkusuz yalnızca sağlam bir teorik temele sahip olmak; marksist-leninist kadroların seviyesini yükseltmeye, yeni kadrolar kazanmaya, komünist kadrolar yaratmaya yetmez. Komünist kadroların yaratılması; birincisi, sağlam teorik bir temele sahip olmaya ve ikincisi, bir komünistin sınıf mücadelesinin çeşitliliği içinde; yaşamın tüm çapraşıklığı içinde yoğrularak geliştirilmesine, yetkinleştirilmesine dayanır. Bunlardan her ikisi bir arada olmaksızın marksist-leninist kadrolar yaratılamaz.

Ancak; doğru bir siyasi çizgiye sahip olmak, doğru bir kadro siyasetine sahip olmak temel koşuldur. Bu temele sahip olmaksızın yürümek, karanlıkta el yordamıyla yol almaya benzer. Bu durumda; ne kadar yol alınacağı, nerede, ne zaman ayağın takılıp düşüleceği, hangi çukura yuvarlanılacağı bilinemez. Doğru bir siyasi çizgiye, doğru bir kadro siyasetine sahip olmak yolumuzu aydınlatan bir araca sahip olmak demektir. Bu anlamda "Kadro Sorunu Üzerine" adlı derleme, komünist kadroların eğitiminde önemli bir araçtır. Devrim, sosyalizm, komünizm davası için yola çıkanların bu araçtan yararlanabileceği mutlaka çok şey vardır. Önemli olan, evrensel olanla somuta ilişkin olanı birbirinden ayırmak, evrensel olandan kendi somutumuza ilişkin doğru dersler çıkarmasını becerebilmektir.

Bu kitabın önsözünde, kadro sorununda yanlış bazı anlayışlara işaret etmekte, doğru dersler çıkarmaktadır. Önsöz'de şunlar söylenmektedir:

(...)

"Ülkemizdeki devrimci harekette, bugün işçi sınıfı hareketi içinde öncelikle komünist çalışmanın her yönlü eğitilmiş kadroları, ajitatörleri, propagandacıları ve örgütçüleri büyük bir eksikliktir. Komünist kadro çalışmasında, süreklilik hemen hemen yoktur. Genç devrimciler, dalgalar hâlinde devrimci örgütlere alınıyor, ancak aynı hızla çok sayıda insan kaybediliyor. Komünist hareketin öncelikli görevi, uzun süreli siyasi çalışmaya uygun olan kadrolar yetiştirmektir. Burada önemli olan, kadro eğitimindeki yanlış çizgi-

lere karşı, öncelikle pratikte marksist-leninist ilkeleri ortaya koymaktır.

Bu yanlış çizgilerden birisi, en iyi kadroların şehitler olduğunu söyleyen çizgidir. Bu çizgi, sınıf mücadelesinde "şehit" düşmeyi komünist erdemlerin en büyüğü olarak görmekte ve böyle bir yanlış kahramanlaştırmayla, işçi sınıfı içindeki sistemli ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmasından çok uzak olan bir politika yürütmektedir. Bu çizgi, komünist kadroların toplumsal mücadelenin her alanında kitlelere örnek ve önder olmaları gerektiğini ve sınıf mücadelesinin tayin edici öneminin komünist partisi önderliğinde devrim olduğunu unutmaktadır. Kendi yaşamını feda edecek kadar mücadeleye hazır olmak, komünist kadro olmanın ölçülerinden biridir, ama kesinlikle tek ve tayin edici olanı değildir. Polis karşısında direnç ve ifade vermeme, egemen sınıfların baskı politikasına karşı siyasi mücadele içinde emekçi kitlelere doğru önderlik etme, en ileri kadın ve erkek işçileri komünist örgüte kazandırma ve hareketin kadrolarını yetiştirme, devrimin temel sorunlarını yanıtlamayı, işçi ve emekçi kitlelere kurtuluş yolunu göstermeyi sağlayan Marksizm-Leninizm biliminin temel eğitimini yapmakta aynı derecede önemlidir.

Komünist kadroların diğer bir özelliği, kitlelerden kopuk olarak öncü çatışmaları yürütmemek, tam tersine kitlelerin bir parçası olarak onların hareketinin önderi olmak ve mücadeleleri sosyalist bilinç düzeyine yükseltmektir.

Derlemedeki yazılarda, devrimcilerin, sözüyle eyleminin uyum içinde olması durumunda komünist kadrolar hâline gelebileceği vurgulanmaktadır, yani kadronun her zaman ve her yerde ister zindanda, ister fabrikada, ister dernekte ve isterse de evde olsun, hareketin komünist hedeflerinin bir örneği olması gerekir. Örnek olmak kitlelerin üstünde durmak, ulaşılmaz olmak ve onlar tarafından tapınılmak değildir. Tam tersine, örnek olmak demek, mücadeleci sınıfın çıkarlarını alçak gönüllü, ilkelere bağlı ve özeleştirisel bir şekilde, hayatın ve mücadelenin her alanında her şeyin üzerinde tutmaktır. Bu, kadroların manastır papazları gibi yaşamaları, onların özel bir yaşamı olmaması gerektiği gibi bir anlama da gelmez. Kadrolar burada da özel yaşantılarıyla, kişisel ihtiyaçların inkârının değil, bunların bilinçli bir şekilde siyasi ihtiyaçlara tabi tutulmasının, komünist kadroyu belirlediğini kanıtlamak zorundadırlar.

Komünist örgütlenmeyi inşa etmek, komünist kadroları yetiştirmek, bugünkü koşullar altında, aynı zamanda bükülmez bir disipline sahip gerçek Bolşevik örgütçüler olmayı komünist kadrolardan talep etmektedir, iyi donanmış düşmanın karşısında, bilinçli disiplinin önemli bir ölçek olduğu, çelikten, yüzde yüz güvenilir bir örgütün geliştirilmesi zorunludur. Bu, aynı zamanda kör disiplini, herhangi bir kararın kör uygulayıcısı olmayı dışlar. Bu, bütün parti tartışmalarının kullanılması yoluyla partinin çizgisini ve politikasını ortaklaşa geliştirmek, özgür tartışma içinde alınan kararları, hedefleri açık bir şekilde pratiğe uygulamak ve yapılan iş temelinde bu çizginin özeleştirisel bir şekilde gözden geçirilmesi anlamına gelir. Bu da demokratik merkeziyetçilik temelinde alınan kararların pratiğe geçirilmesinde Bolşevik disiplinin önemli bir rol oynadığı anlamına gelir.

Örgüt, mücadele içinde sınıf düşmanına karşı tek bir ses, tek bir yumruk hâlinde durmalıdır. Bu da ancak disiplinli ve kendilerini Marksizm-Leninizm'e göre yönlendiren kadroların, bu görevi yaşamlarını ortaya koyarak yerine getirmeleriyle sağlanabilir.

Bizim kılavuzumuz, Lenin'in "NE YAPMALI?"daki şu öngörüsü olmalıdır:

«Bir avuç insan, birbirimizin elini sımsıkı tutmuş hâlde, sarp bir yolda, uçurumun

kenarında yürüyoruz. Her taraftan düşmanlarca sarılmışız ve yolumuza neredeyse devamlı düşman ateşi altında devam etmek zorundayız. Özgürce almış olduğumuz kararla, tam da düşmanlara karşı savaşmak için birleştik, ayrı bir grup olarak birleştiğimizden, uzlaşma yerine savaşmayı seçtiğimizden ötürü sakinleri baştan beri bize öfkelenen yanı başımızdaki bataklığa saplanmak için değil. Ve şimdi aramızdan bazıları bağırmaya başlıyor: Gelin bataklığa gidelim! Kendilerini utandırdığımızda ise şöyle yanıt veriyorlar: Ne geri insanlarsınız! Sizi daha iyi bir yola çağırma hakkımızı reddetmekten utanmıyor musunuz! Evet, baylar, sadece çağırmakta değil, istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz; hatta biz, sizin gerçek yerinizin tam da bataklık olduğunu düşünüyoruz ve eğer siz oraya yerleşmek istiyorsanız, size bütün gücümüzle yardım etmeye hazırız. Yeter ki elimizi bırakın, bize sarılmayın ve yüce özgürlük sözcüğünü kirletmeyin, çünkü biz de istediğimiz yere gitmekte 'özgürüz, sadece bataklığa karşı değil, bataklığa yönelenlere karşı da mücadele etmekte özgürüz!'" ("Ne Yapmalı?" Lenin, s. 14-15, İnter Yayınları, Aralık 1993, İstanbul)

Çizgiyi pratiğe aktaracak olan kadrolardır. Kendi hatalarına karşı acımasız olmayan, hataları gösterildiğinde bunu özeleştiriyle aşmayan, bu hatasına karşı takındığı tavır ve ona ilişkin yaptığı özeleştiriyi partinin eğitiminde kullanmasını bilmeyen bir kadro ne kendisini geliştirebilir ne de partiyi...

Kavrama ile bilmenin iki ayrı şey olduğunun altı çizilmesi gerekir. Bir kadro çizgiyi yalnızca bilen değil, onu özümseyendir. Çizgiyi bilen bir yoldaş Mao'yu nasıl değerlendirdiğimizi, Çin Devriminin aşamalarını, parti inşası üzerine söylediklerimizi, partinin almış olduğu herhangi bir kararı alındığı biçimiyle anlatabilir, vs... Ama yalnız bilmekle yetinilirse o iyi bir tarih öğretmeni olabilir; fakat iyi bir kadro olamaz. Kadro, sorunların özünü kavrayan, kavradıklarını pratiğin dayattığı değişik durumlara uyarlamasını, yaşama aktarmasını bilendir.

Kadro, yaşamıyla kitlelere örnek olandır. Kitlelere örnek olmak demek, kitlelerin değer yargılarına göre kendisini şekillendirmek, onların beğenilerine göre hareket etmek demek değildir. Tam tersine kendi pratiğimizle, yaşamımızla kendimizi onlara kabul ettirebilecek ve onları komünizm davası için dönüştürebilecek bir çalışma ve yaşam tarzına sahip olmalıyız demektir. Kitlelerin gözünde kadro, partinin ta kendisidir. Bir kadro yaşamını komünizm davasının çıkarlarıyla bütünleştirmek zorundadır. Kadronun, hiç kimsenin karışamayacağı özel bir yaşamı yoktur. O, komünizm davasının çıkarlarıyla, partinin çıkarlarıyla uyum içinde "özel yaşamını" şekillendirmek zorundadır. Kadronun "özel yaşamı"nın sınırları buraya kadardır, bu anlamda kadro, dilediği kadar "özgür" değildir, dilediğince yaşayabileceği özel bir yaşama sahip değildir.

Bu sorunun daha iyi kavranabilmesi için, "Özel Yaşamında ve Toplumsal Çalışmasında Parti Komünistten Ne İstiyor?" alt başlığı altında E. Yaroslavski'nin söylediklerine bakalım:

*"Komünistlerin işçi sınıfının en ileri, en sınıf bilinçli ve en devrimci kesimi olduğunu söylüyorsak, o zaman bunun **pratikte** yaşamın istisnasız **bütün** alanlarında **tanıtlanması** gerekir.*

Örneğin, aile yaşamı her komünistin özel sorunu mudur? Evet ve hayır. Parti, komünist erkekten şu ya da bu kadınla evlenebilmesi için ya da komünist kadından şu ya da bu erkekle evlenebilmesi için partiden izin istemesini talep etmiyor. Ama bir komünist, bir NEP'çinin, ya da eski bir tüccarın ya da bir kulağın ya da bir papazın kızıyla evle-

nirse, geniş işçi ve kolektif köylü kitlesinin buna nasıl tepki göstereceğine parti kayıtsız kalamaz; bu kitlenin bir komünistin ailesini bu aileye yabancı bir sınıfın ideolojisini (kavramlarını), alışkanlıklarını ve çıkarlarını birlikte getirecek bir insanla inşa etmesi olgusunu nasıl karşılayacağına parti kayıtsız kalamaz; komünistin çocuklarının nasıl eğitileceği, yabancı bir sınıfın çocuklarının bunlara hangi görüşü öğreteceğine kayıtsız kalamaz. Bu açıdan bakıldığında, komünistin ailesi sorunu, onun kişisel, özel sorunu değildir. Proletaryaya ve partiye yabancı, hatta düşman unsurların komünistin ailesine girdikten sonra, onu ağır suçlara ittiği, ona kendi görüşlerini aşıladığı, onun bozulmasına katkıda bulunduğu durumları biliyoruz. Bundan dolayı komünist, kişisel yaşamını kurduktan sonra, kamuoyunun düşüncesine, aralarında yaşadığı, mücadele ettiği ve ***tüm yaşamıyla*** *kendilerine örnek olması gerektiği büyük partisiz işçi ve köylü kitlelerinin düşüncelerine "boşverebileceği"ni düşünemez. Partisizler, komünistin ailesini nasıl kurduğuyla, komünistin ailesinin herhangi bir partisizin ailesinden farkının ne olduğuyla ilgilenmiyorlar mı? Parti, hiçbir parti belgesinde parti üyesinin yaşamını nasıl kurması gerektiğine dair hükümler koymasa da* ***komünistin özel yaşamı****nda yeni bir yaşam yoluna, bütün insani ilişkileri dönüştürme yoluna çağırdığı* ***tüm partisiz kitleye örnek olması gerektiği*** *kendiliğinden anlaşılır bir şeydir."* ("Kadro Sorunu Üzerine", s. 96-97, İnter Yayınları, Şubat 1997, İstanbul)

Alıntı açık konuşuyor. Ancak biz, yine de bir kadronun özel yaşamıyla kitle ilişkisi arasındaki bağa dikkat çekmek istiyoruz.

Kitle çalışmasında bugün; devrimcilik, sosyalistlik, komünistlik adına yürütülen mücadelede kitleselleşmede yanlış bir anlayış, yanlış bir pratik sergilenmektedir. Bu noktada bugün hâkim olan anlayış kitlelere ters düşmeyecek, kitlelerin hoşuna gidecek işler yapma anlayışıdır. Bu anlayış çıkış noktası alındığında yapılan her iş "halkımız ne der?" terazisinde tartılmakta, "halkımıza ters düşmüyorsa" o iş devrimcilik adına yapılmaktadır.

Somut bir örnek verecek olursak: Alevi örgütlenmesi gelişiyor, geliştirilmek için bizzat devlet tarafından da körükleniyor. Diğer yandan aynı faşist devlet tarafından Aleviler mezhepsel baskı altında tutuluyor. Devrimcilerin, faşist devlete karşı çok haklı olarak Alevilerin üzerindeki mezhepsel baskıya karşı durma görevi, yanlış bir temelde ele alınarak Aleviliği destekleme pratiğine dönüşüyor. Böylece işin ikinci yanı atlanıyor; Aleviliğin de dinsel bir örgütlenme olduğu, dinsel temeldeki her örgütlenmenin proletaryanın sınıf örgütlenmesi karşısında gerici bir muhtevaya sahip olduğu yönündeki mücadele bir yana bırakılıyor. Mezhepsel baskıya karşı olmak, halkımıza ters düşmemek adına pratikte bu hareketin parçası hâline geliniyor. Ve bunlar devrimcilik, komünistlik adına yapılıyor, savunuluyor. Bu türden bir pratik, emekçilere doğru düşünceyi taşımak, kitleleri doğru düşünce etrafında birleştirmek değil; devrimci örgütlenmeye uzak duran kitleye gidip katılmak, onlarla birleşmek demektir.

Bu ama kitleyi ileri çekmenin, onu dönüştürmenin mücadelesi değil; ileri unsurları geri çekmenin, kitlenin öncülerini kitleye dönüştürmenin mücadelesi olur. Zaman zaman teorik düzlemde genel bazı doğrular savunulsa da kitlelerle birleşmek adına kendini kitle taleplerine göre şekillendiren bir pratik, kitleselleşme adına kitle kuyrukçuluğudur.

Kitle mücadelesinde her örgütleyici kendisine şu soruları sormalı ve objektif durum ne ise yanıtlarını ona göre vermelidir: Yürüttüğüm mücadelede sosyalizmi kitlelere taşıyabiliyor muyum, onları sos-

yalizm düşüncesi etrafında birleştirebiliyor muyum, onları ileriye doğru, devrime, sosyalizme doğru bir adım yaklaştırabiliyor muyum? Yoksa kitlelerin bugün sahip olmadıkları niteliği onlara bahşediyor, olmasını istediğim durumu olgunun yerine mi koyuyorum?

Kendi istemini kitlelerin andaki durumu olarak görüp göstermeye çalışan yanlış, yanıltıcı anlayışlar sosyalizm ile işçi sınıfı hareketini birleştirmeyi engelleyen anlayışlardır. Kitleleri devrimin mevzilerine yerleştirmeyi başaramayan oportünist örgütlerin bugün başvurduğu en temel yöntem, olmayan kitleselleşmeyi varmış gibi göstermek; ajitasyon adına abartıyı kullanmaktır.

Kitlelerin yanlışına karşı sesini çıkarmayan, kitlelerle birleşebilmek adına ilkeleri bir kenara atıp onların yanlışlarıyla uzlaşanlar kitleleşebilirler! Ancak, bu türden bir kitleselleşme devrim yolunda bir kitleselleşme olmaz. Bu durumda olan şudur: Öncü, öncülük vasfını bir kenara atmış, kitle hâline dönüşmüştür. Bunun da marksist-leninistlerin anladığı kitleselleşmeyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Bu siyaset, bugün birçok oportünist örgütün kitleselleşme adına yürüttüğü pratik siyasetinin bir ifadesidir.

Peki, bu söylediklerimiz, şu anlama mı gelir: Biz kitlelerin dediğine bakmayız, onların sesine kulak vermeyiz, onlara sadece öğretiriz, onlardan öğrenmeyiz? vb.

Hayır! Kesinlikle bu tür anlamlara gelmez. Biz, bir şeyi çok kesin olarak biliyor ve savunuyoruz. Devrim kitlelerin eseridir. Kitleler kazanılmadan devrim olmaz. Bunun için eğer devrimi istiyorsak kitleleri mutlaka kazanmak zorundayız. Bu da teori ve pratiğimizle; yaşam tarzımızla kitlelere örnek olma; onları bizden uzaklaştıracak değil, bize yakınlaştıracak olan bütünlüklü komünist bir tavrı kendi malımız hâline getirme yükümlülüğünü dayatır bize.

Bizim pratiğimize güvenmeyen kitleler, çizgimizin ne dediğine bakmaz. Kitleler bir örgütçünün gizli olarak ne yaptığını, hangi üstün niteliğe sahip olduğunu bilemez. Onlar örgütçüyü, öncelikle gördükleri, gözlemledikleriyle değerlendirirler. Onlara doğru yolu göstermek, onların yanlışlarını kendilerine kabul ettirebilmenin yolu, her şeyden önce bir örgütçünün kendisini kitlelere kabul ettirmesinden geçer.

Kitlenin andaki durumunu doğru tespit etmeyen, onların sesine kulak tıkayan, kitlelerin eğilimlerini, istemlerini objektif olarak tespit etmeyen, edemeyen bir kadro kitlelere yanlışını gösteremez. Kitlelerin görüşlerine değer vermeyen (yanlış görüşlerle uzlaşmak değil!) kitleleri örgütleyemez.

Kitlelerin yanlış değer yargılarına karşı bir mücadele yürütmek, onlara doğruları kavratmak için tepeden inme tavırlar geliştiremeyiz. Eğer bir sorunu kitlelere kavratmak gibi bir derdimiz varsa, onlara doğru bir yöntemle yaklaşmak zorundayız. Yaptığımız herhangi bir iş kitlenin ilerletilmesine bir katkı yapmıyorsa ve yaptığımız iş kitlelerin dikkatini devrim yerine başka noktalara çekiyorsa, kitlelerin devrimden uzaklaşmasına yarıyorsa ondan kaçınmasını bilmeliyiz. Bütün bunlar için devrimci mücadeleyi bir yaşam tarzı olarak kendi bünyemizde toplamayı ve kitlelere taşımasını bilmeliyiz.

Kitle çalışmasında bir komünistin özel yaşamı kitleleri devrime yakınlaştırma ya da uzaklaştırmada çok önemli bir yere sahiptir. Bu nedenle; partinin, komünistin özel yaşamına ilişkin şu talebini bir komünist hiçbir zaman unutmamalıdır:

"*Yaşamınla etrafındaki partisiz kitlelere örnek olacak şekilde yaşa! Davranışınla partiyi rezil etme, hareketlerinle partisizleri partiden uzaklaştırma, yakışık almayan davranışlarla onlara partiyi mahkûm etme fırsatı verme!*" (Age., s. 100) ●

MİLLİYETÇİLİK VE DİNCİ GERİCİLİK ÜZERİNE

Milliyetçilik halkları birbirine boğazlatma siyasetidir

Günümüz dünyasında milliyetçilik ve dincilik giderek gelişiyor. Bu iki akım, emperyalizmin çıkarlarına bağlı olarak kışkırtılmakta, halklar bu iki gericilik üzerinden de birbirlerine düşman hâle getirilmekte, emekçiler cephesi bu yollarla da yarılmaktadır. Emperyalist barbarlık kendisini bu alanlarda da bütün iğrençliği ile göstermektedir.

Milliyetçilik temelinde dünyanın bir dizi bölgesinde halklar birbirlerinin boğazını keserken, diğer yandan dinci gericilik, kendi dininden olmayanı, kendi tanrısına tapmayanı, kendi peygamberini peygamber tanımayanı kurşunlamakta, yakmakta, katletmektedir.

Feodal toplum döneminde milliyetçilik yoktu. Feodalizmin bağrından yeşerip gelişen burjuvazi, "özgürlük, eşitlik ve kardeşlik" adına ortaya çıkarken devrimci bir rol oynuyordu. Feodal egemenliği yıkmada devrimci bir rol oynayan bu burjuvazinin sömürülen sınıf ve katmanlara baskı uygulamada kendinden önceki sınıflardan özde bir farkı yoktu. Ancak elinde şimdi ezilen ve sömürülen yığınları kendi bayrağı altında toplayabilmek için önemli bir ideolojik silahı vardı: Milliyetçilik. Burjuvazi, ezilen, sömürülen yığınlara mensup olduğu ulusun diğer uluslar ve milliyetlerden üstün olduğu, diğer ulusların kendi ulusuna her zaman düşman olduğu bilincini aşıladı. Burjuvazi, iktidarı boyunca yürüttüğü gerici haksız savaşlarda yığınların milliyetçilik duygularını işledi ve kullandı.

Osmanlının son döneminde kapitalizmin gelişmesi ile başlayan uluslaşma süreciyle birlikte, milliyetçilik de gelişmeye başladı. İmparatorluk sınırları içinde yer alan kimi gayrimüslim uluslar, kendi ulusal devletlerini kurarak ayrıldılar. Bu dönemde Müslüman nüfus içinde etnik gruplardan biri olan Türkler arasında Türk milliyetçiliği gelişti. Birinci Dünya Savaşı öncesi ve sırasında İslam'ın da temsilcisi olarak ortaya çıkan şoven Türk milliyetçiliği Osmanlı'nın geri kalan toprakları içinde yaşayan gayrimüslim nüfusa karşı Türk ulusundan emekçiler yanında, diğer Müslüman etnik gruplar ve uluslardan emekçileri de kışkırtmanın en önemli ideolojik aracı oldu. Birinci Dünya Savaşı öncesi, sırası ve sonrasında yaşanan Ermenilere, Pontuslu Rumlara, Süryanilere, Yezidilere, kısacası Müslüman olmayan tüm halkalara yönelik soykırım ve katliamlara Müslüman dinine sahip tüm etnik gruplar katıldılar. Kendi ulusal devletini kurma yönünde ilerleyen Türk burjuvazisinin soykırım suçuna bir türlü ortak oldular.

Milliyetçilik, Türk Dil Kurumu sözlüğünde, *"maddi ve manevi açılardan millet ve ülkesinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutma anlayışı"* olarak tarif ediliyor. Tüm ortak insanlık değerlerini bir çırpıda yok sayan bu tanımın günlük yaşamdaki karşılığı, demokrasinin ve sivil hakların unutulduğu, öldürmek dâhil her tür şiddetin onaylandığı, sürekli düşman arayışında olunan bir kâbustur. Ezilen ulus milliyetçiliği, pozitif milliyetçilik, ırkçı olan ya da olmayan milliyetçilik gibi tanımlar milliyetçiliğin ayrımcı olan bu temel karakterini değiştirmez.

T.C., faşistlerin bugün de sürekli tekrarladığı "Tek Vatan, Tek Millet, Tek Bayrak, Tek Devlet şiarında ifadesini bulan tekçi bir anlayış temelinde kuruldu. Yer yer bu teklere "Tek Dil" "Tek Din" de eklenmeye çalışıldı. Fakat bu, pek tutmadı. Bu tekçi devlet anlayışı ülkelerimizde yaşayan Türk ulusu dışındaki ulusları yok saydı. Yok sayılan ulusların ulusal hak talepli hareketleri, ulusal mücadeleleri en yoğun faşist şiddetle ezilmeye çalışıldı,

çalışılıyor. Türk hâkim sınıfları, başta Ermeni, Rum, Yahudi, Arap ve Kürt ulusu olmak üzere, diğer azınlıklar üzerine "Türkün Türk'ten başka dostu yoktur" ırkçı şoven siyaseti ile Türk işçilerini-emekçilerini ideolojik olarak zehirleyerek eğitip kışkırttılar. Tarih boyunca "Türkün Türk'ten Başka Dostu Yoktur" anlayışı Türk işçileri-emekçileri üzerinde önemli ölçüde etkili oldu, olmaya devam ediyor.

Milliyetçilik, burjuvazinin iktidarını sürdürmesi için en temel gıdadır. Burjuvazi, kendi çıkarlarını tüm halkın çıkarlarıymış gibi gösterip yığınları kendi peşine takıyor. Her zaman iç ve dış düşmanlar vardır! Ülke düşmanlarla çevrili olduğu için silahlanma ve savaş sanayinin geliştirilmesi elzemdir!!! Çünkü dış tehditler bugün her zamankinden daha fazla gündemdedir! Faşist Türk devleti, sürekli düşman üretir. Kürtlerin Rojava'da, Kuzey/Güney Kürdistan'da kendi devletlerini kurması, faşist hâkim sınıflara göre bir tehdittir! Dıştaki bu tehditlere bağlı olarak, "dış kaynaklı" olan iç tehditler de var. Kürtler, Ermeniler başta olmak üzere, devrimci ve komünistler de tehdit olarak varlığını sürdürüyor!

Tehdit olarak değerlendirilenlerin üzerinde amansız bir baskı uygulanıyor. Önce yasalarla bu tehdidi bertaraf etmek istiyorlar. Onun için güvenlik politikaları esas alınarak, tehdit unsuru olarak görülen muhaliflere karşı savaş hukuku uygulanıyor. Faşist devlet, Kürtlere, DEM Parti'ye azgınca saldırıyor. Yaratılan korku ikliminde, muhalif olanlar üzerinde devlet terörü estiriliyor. Bugüne kadar onlarca devrimci, komünist, aydın katledildi. Katliamlar, baskılar, işkenceler "Türklüğün haysiyetini korumak" ve burjuvazinin iktidarını sürdürmek için yapıldı.

Burjuvazi ezilenleri, kendi çıkarlarını onların da çıkarıymış gibi göstererek ezmeye, sömürmeye ve diğer sınıf kardeşlerini boğazlatmaya devam ediyor. Burjuvazinin bunun için en temel silahı milliyetçiliktir. Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları burjuvazinin bu paslı silahını terk etmediği sürece işçi ve emekçiler ve ezilen halklar açısından değişen bir şey olmayacaktır. Dünyanın işçi ve emekçi yığınları, bulundukları her ülkede baş düşmanları olan kendi burjuvazilerine karşı birleşip,   burjuvazinin devletini devrimle yerle bir edip kendi iktidarlarını kurmadıkları sürece kurtuluş yoktur. Kurtuluşun yolu sosyalizmden geçer.-

Dinci gericilik

Bugün milyarlarca yoksul insanın var olan haksızlıklara başkaldırmasının, hakkını aramasının önündeki en büyük ideolojik engellerden biri; bu insanların beynine kazınmış olan dinsel duygular, dini düşünceler, kısaca dindir.

Bütün dinlerin çıkış noktası, durumu "tanrısal olarak verili" ve "değişmez" kabul etmek, şu veya bu isim altında "kader"e razı olmayı kabul etmektir. Bütün dinlerde "vaat edilen cennet" bu dünyaya ait olmayan, ancak öldükten sonra kavuşulacak olan bir "cennet"tir. Bu dünyada çok çekenler, eğer dinin emrettiği kurallar içinde yaşarlarsa, öldükten sonra ödüllendirilecek, kurtulacaklardır. Din; halkın var olan kötü durumu kabullenmesini sağlayan afyondur. Onsuz çekilmezdir hayat! Bu fonksiyonu nedeniyle din hâkim sınıfların elinde en önemli silahlardan biri olarak kullanılır.

İşçiler-emekçiler açısından gerçek dünyadaki durum, öyle çekilmez bir durumdur ki, onun içinde yaşayan emekçi, yoksul insanların bir avuntuya, bir kurtuluş ışığına ihtiyaçları vardır. Din, işte bu maddi ihtiyaçtan doğmuştur. Marx, "Hegel'in Hukuk Felsefesinin Eleştirisi" başlıklı yazısının giriş bölümünde şöyle diyor:

"Din-dışı eleştirinin temelini şu oluşturuyor: insanı yapan din değil, dini yapan insandır. Yani din, henüz kendine erişmemiş ya da çoktan yitirmiş bulunan insanın sahip olduğu kendinin bilinci ve kendinin duygusunu oluşturuyor. Ama

insan, dünyanın dışında herhangi bir yere çekilmiş soyut bir öz değil. İnsan, insanın dünyası, devlet, toplum anlamına geliyor. Bu devlet, bu toplum, dünyanın tersine çevrilmiş bilinci olan dini üretiyor, çünkü kendileri alt üst olmuş bir dünya oluşturuyor. Din bu dünyanın genel teorisini, onun ansiklopedik özetleme kitabını, onun halksal biçimdeki mantığını, onun tinselci point d'honneurünü [onur sorununu], kendinden geçmesini, ahlaksal onaylanmasını, görkemli tamamlayıcısını, teselli ve aklanmasının evrensel temelini oluşturuyor. Din insanal özün doğaüstü gerçekleşmesini oluşturuyor, çünkü insanal öz gerçek gerçekliğe sahip bulunmuyor. Öyleyse dine karşı savaşım vermek, dolaylı olarak dinin tinsel aromasını oluşturduğu dünyaya karşı savaşım vermek anlamına geliyor.

Dinsel üzüntü, bir ölçüde gerçek üzüntünün dışavurumu ve bir başka ölçüde de gerçek üzüntüye karşı protesto oluyor. Din ezilen insanın içli ezgisini, kalpsiz bir dünyanın sıcaklığını, tinin dıştalandığı toplumsal koşulların tinini oluşturuyor. Din, halkın afyonunu oluşturuyor." ("Hegel'in Hukuk Felsefesinin Eleştirisi", Karl Marx, s. 191-192, Sol Yayınları, İkinci Baskı, Ağustos 2009, Ankara)

Bugün ülkelerimizde ve bütün dünyada din olgusuna baktığımızda, Marx'ın bu çözümlemesinin doğruluğunu pratikte hep yeniden yaşıyor, görüyoruz. Ülkelerimizde birçok hâlde, "köşeye sıkıştırılmış" milyonlarca emekçi "gerçek sefalete" karşı protestolarını dine yönelerek dile getiriyor. Sosyalist, komünist alternatifin güçsüz olduğu şartlarda yoksulların en yoksullarının dine yönelmesi artıyor. Her türden din tüccarları, bu dine yönelme işini –tabii kendi çizdikleri çerçevede– körüklüyorlar.

Hâkim sınıfların her kesiminin emekçi yığınlar içinde din duygularını şu veya bu ölçüde körüklemeleri, onların her birinin halkın bu afyonunu kendi çıkarları için kullanmaları gayet anlaşılırdır. Fakat dini kullananlar yalnızca onlar değil. "Halkımıza ters düşmemek", "Halkla birleşmek", "Halkın değerlerine sahip çıkmak" vb. vb. adına, kendine sosyalist diyen birçok örgüt de, din propagandası yapmakta bir sakınca görmüyor. Marx'ın dediği gibi dine karşı mücadele etme yerine, dinin kimi ritüellerine sahip çıkanlar dine karşı mücadele edemez. Egemenlerle çatışmada ölen devrimcilerin şehit ilan edilmesi, devrimcilerin cenazelerinin "son yolculuklarına" cem evleri önünde yapılan törenlerle çıkarılması vb. bunun bazı örnekleridir.

Dünya üzerindeki milliyetçi ve dinci barbarlığın gelişmesine paralel olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de milliyetçi ve dinci gericilik artan bir hızla güçlenmektedir. Dinci barbarlığın Kuzey Kürdistan-Türkiye'de gelişmesinin bir diğer yönü, aynı zamanda din ve mezhep temelinde çelişkilerin derinleştirilmesidir. Egemen din veya mezhep, egemen olmayan din, mezhep veya inanç grupları üzerinde uyguladığı baskıyı yoğunlaştırmaktadır.

Faşist devlet, 1924'te kurduğu Diyanet İşleri Başkanlığı ile İslam'ın bir mezhebi olan Sünniliği/özelde Hanefiliği devletin dini hâline getirdi. Devrimci gelişmenin önüne set çekmek amacıyla devlet, özellikle 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra, dini gerici örgütlenmeye göz yumdu, destek sundu. "Böl-parçala-yönet!" taktiği ile emekçi kitleler arasında derin uçurumlar açmak ve böylece kendisine karşı yönelebilecek emekçilerin birlikteliği ve mücadelesini engellemeyi amaçlayan devlet, din ve mezhep farklılığından doğan çelişkiyi daha etkin bir şekilde kullanarak, devletin resmi dinine bir dizi prim verdi, onun gelişmesini kendi elleriyle destekledi. Devletin bu açık desteği ile de dinci gericilik giderek güçlendi.

Dinci faşizm, kurtuluş değildir, olamaz. Ezilenlerin daha da baskı altına alındığı, demokratik hak ve özgürlüklerin rafa kaldırıldığı, egemen olan dinin ve mezhebin dışında kalan diğer din ve mezhepler üzerinde sınırsız bir baskı ve katliamların yaşandığı,

kadınlar üzerindeki baskı ve yasakların çok daha katmerlisinin uygulandığı… bir toplumsal sistemin farklı uluslardan, milliyetlerden, inançlardan, cinsiyetten emekçilere sadece zulüm getireceği açıktır. Böylesi bir zulüm düzeninin, iddia edildiği üzere "cennet" olmayacağı açıktır.

İşçiler-emekçiler, dinci-şeriatçı faşizme karşı örgütlü bir şekilde mücadeleyi yükseltmelidir. İşçiler-emekçiler gerici-dinci faşizme karşı mücadele ederken, bu mücadeleyi bu gelişmenin temel taşlarını koyan, sahte laiklik söylemine sarılan kemalistlere karşı da, devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele almalı, bu devleti ve her türlü gericiliği devrimle yıkmalıdır.

Halkın afyonu olan dinin önünde secdeye yatanlar, halkın gerici önyargılarıyla, düşünceleriyle uzlaşanlar, son çözümlemede halkın afyonlanması işine katılmaktır. Din karşısında komünistlerin tavrı, Karl Marx'ın daha 1844'te ortaya koyduğu gibidir:

"İnsanın aşağılanmış, köleleştirilmiş, terk edilmiş, iğrenilecek bir varlık olduğu tüm şartları değiştirmek, insanın insan için en yüce varlık olduğu bir toplumu kurmak için mücadele." (Age., s. 200)

Hâkim sınıfların sahte laiklik savunusu ve Alevilik

Kemalistler, cumhuriyet tarihi boyunca bir paravan olarak kullandıkları sahte "laikliğin" korunması palavrasına sarıldılar, sarılıyorlar. "Türkiye laiktir, laik kalacak!" sloganını kitlelerin diline yerleştirmeye çalıştılar, çalışıyorlar. Kemalistlere göre; Türkiye 2002 Kasım'ına kadar laikmiş, ondan sonra laiklik tehlikeye girmiş!!! Gerçekte ise, faşist T.C.'nin laikliği sahtedir, T.C.'de korunacak bir laiklik yoktur.

Laiklik demek din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması demektir. Oysa faşist Türk devletinde din ve devlet işleri iç içe yürümektedir. Devlet, dine açıktan destek vermekte, onu "Diyanet İşleri Başkanlığı" aracılığı ile denetim altında tutmakta, kullanmaktadır. Devlet, neredeyse altı bakanlığın bütçesi kadar büyük bir pay ayırdığı "Diyanet İşleri Başkanlığı" aracılığı ile "resmi din" savunuculuğu hemen hemen tüm Cumhuriyet tarihi boyunca uygulamıştır. Dine destek veren bir devletin laik olması düşünülemez! Sadece bu kadar değil, devletin din üzerindeki etkisi… Resmi din derslerini zorla okutan, çeşitli inanç grupları üzerinde terör estiren, onların dini ve inançsal "değerlerine" saldıran, dini kurum ve kuruluşlarının çalışmalarını engelleyen, kimi dini binalarını yıkan, kapısına kilit vuran, Sünni olmayan köylere zorla cami yaptıran, tarikatların denetiminde binlerce Kur'an kursu açan bir devlet laik olamaz! Hayır, faşist Türk devleti laik değildir! İşçiler-emekçiler, faşist devletin sahte laikliğine aldanmamalıdır.

Faşist Türk devleti sahte laiklik söylemi ile özellikle Alevi kesimi kendi çevresinde toparlama, kitle tabanını genişletmek istemektedir. Cumhuriyet tarihi boyunca, kemalist-faşist devletin sözüm ona laikliğinin ve cumhuriyetin "sigortası", CHP'nin oy deposu olarak görülüp gösterilen Alevi kesimine, bir dizi yalan-dolan ile mevcut faşist devletin savunuculuğu misyonu biçilmiştir! Bugün de yapılan bundan başkası değildir. Bir kısım Alevi bu oyunun bir parçası olmaya dünden razıdır, kendilerine biçilen bu misyonu yerine getirmek için bugünden kolları sıvamışlardır.

İşçiler-emekçiler, özellikle Alevi mezhebinden emekçiler, "devletin laik olduğu", "bu devletin korunması gerektiği" yönlü söylemlerin gerçek olmadığını görmelidir. Alevi emekçiler, bu yalanlarla "devletin korunması"nı vaaz eden faşist gericiliğe karşı, dini, mezhebi, ulusu, milliyeti ne olursa olsun tüm emekçiler ile birlikte örgütlenmeli ve mücadele etmelidir. Dinci-gerici-şeriatçı tehlikeye karşı çözüm faşist devletin korunmasında değil, her iki gerici-

liğin yıkılmasındadır. Kırk katır da, kırk satır da emekçilerin tercihi olamaz, olmamalıdır!

"Alevicilik" mi, devrimcilik mi?

Alevi kesimi, gelinen aşamada bir güç olarak varlığını hissettirmektedir. Bu gücün oluşmasında devletin "resmi din" anlayışını körükleyerek diğer inanç ve mezhepler üzerinde uyguladığı çifte standartçı anlayışının payı büyüktür. Devrimci hareketin nispi güçsüzlüğü, alternatif bir güç olarak bu kesimlerden emekçileri kendi örgütlülüğü içerisinde mücadeleye çekememesi olgusu da bu alanda bir boşluğun doğmasına ve Alevi kesiminin kendi özgül talepleri temelinde örgütlenmesinde bir başka etkendir.

Alevi hareketi örgütlenmede bir gelişme yaşarken, bu hareketin kökenleri, ideolojisi ve gelecekte oynayacağı misyon da tartışılmaya başlandı. Alevi örgütlenmesinin kat ettiği bu gelişme, başta devlet olmak üzere hemen her türden kesimin "dikkatini çekmeye", "Aleviliğin keşfedilmesine" de yol açtı. Devlet, Alevi kesimini kendi yörüngesinde tutabilmek, toplumun mezhep temelinde bölünmüşlüğünü sürdürebilmek ve faşist devletin korunmasında bu kesimi de kullanabilmek için şirin görünmeye çalışmakta, bir dizi vaatte bulunmaktadır. Öyle ki, hâkim sınıf siyasetçileri, Alevilerin gelenekselleşmiş şenliği olan Hacı Bektaş Şenliklerini hiç kaçırmamakta, hatta en üst düzeyde katılmakta, sırt sıvazlamakta, el öptürmektedir.

Alevi kitlesini peşine takmak konusunda devrimci örgütler de birbirleri ile yarış içerisinde "Aleviliği" keşfetmektedir. Alevi kitlesini "kazanmak" uğruna kimi devrimci örgütler, "Alevicilik" yapıp, devrimci ideolojiyi, yer yer de kendi örgütlenmelerini bir kenara koymakta, Alevi örgütlenmeleri içerisinde Aleviciliğe soyunmaktadır.

Bu, çok tehlikeli bir durumdur.

Öncelikle, Alevicilik yapan devrimci örgütler, Aleviliğin dinsel bir olgu olduğu gerçeğini gözlerden uzak tutmaya, yer yer Alevilikle devrimciliği, hatta sosyalizmi/komünizmi eşitlemektedir. İdealist dünya görüşü ile materyalist yaklaşım arasındaki sınır çizgileri silinmekte, "Aleviliğin ilericiliği", "devrimciliği" kimi devrimcilerin dillerinden düşmemektedir.

Diğer yandan devrimciler bu yaklaşımları ile kurtuluşun devrimle olacağı görüşünün yerine çözümün Alevi öğretisinde, felsefesinde ve örgütlülüğünde olduğu görüşünün ağırlık kazanmasına neden olmaktadır. Devrimcilik yer yer açıktan, bazen de "taktik adına" ayaklar altına alınmaktadır.

Diğer yandan Aleviciliğin yaygın bir şekilde propaganda edilmesi çeşitli inançlara sahip emekçiler arasında var olan uçurumların derinleşmesine neden olmakta, mezhep örgütlenmeleri sınıf örgütlenmesinin önüne dikilmektedir ki, bu durum objektif olarak burjuvazinin işine gelmektedir. Devrimci örgütlerde ya da sınıf örgütlerinde emekçilerin güçlerini birleştirmeleri, mezhep ve dini örgütlenmelerle engellenmektedir. Kimi eski (ya da yeni!!!) devrimci kadronun Alevi hareketi içinde aktif çalışması, bu örgütlenmeye kan-can vermesi, önderlik etmesi "çözümün Alevilikte olduğu" görüşünü öne çıkaran bir diğer faktördür.

Yapılanlar tam anlamıyla kitle kuyrukçuluğudur. Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketi içerisindeki kimi örgütler ve akımlar, bu yaklaşımları ile kendilerini değil ama uzun vadede Alevi hareketini güçlendirmekte, bu hareketi devrimci hareketin bir alternatifi olarak görülüp, gösterilmesi çabasına –niyet ne olursa olsun– destek sunmakta, devrimci harekete zarar vermektedirler. Tüm bunlardan dolayı, devrimci hareketin taktik adına da olsa, Aleviliğe gerek ideolojik açıdan onda olmayan değerler atfetmesi, gerekse kitle kazanma adına kitle kuyrukçusu pozisyonlara düşmesi ve Alevi örgütlenmesine destek sunması kimi devrimci örgütlerin andaki tutarsızlıklarından birisidir. Bu yanlış anla-

yışlara son verilmeli, Alevilik gerçek yeri olan dinsel kategorik çerçevede ele alınıp değerlendirilmeli, soruna tutarlı ve devrimci bakış açısıyla yaklaşılmalıdır.

Burada geçerken, kendi kimliği ve özgül talepleri ile örgütlenen Alevilerin örgütlenme hakkını savunduğumuzu da vurgulamayı gerekli görüyoruz. Alevi cemaatleri, Alevilik, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de genelde baskıya uğrayan konumundadır. Devletin dini olarak korunan desteklenen Sünni (Hanefi) mezhebinin tersine Alevilik tarih boyunca dışlanmış, baskıya uğramıştır. Bu baskıya ve haksızlığa karşı mücadele demokratik bir öze sahiptir. Alevilerin eşitlik talepleri için mücadelesi Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Kimi devrimcilerin Aleviliği yanlış bir şekilde genel olarak devrimci ilan etmesinin temelinde bu olgu yatmaktadır. Biz Bolşevikler, faşist devletin korunmasına hizmet etmeyen, onunla işbirliğine girmeyen, gericiliğe destek sunmayan, devrimcilere ve komünistlere karşı düşmanca davranmayan, onların çalışmasını engellemeyen örgütlenmelere karşı değiliz. Biz, bu temelde, ezilen, baskı altında tutulan din, mezhep ve inanç gruplarının örgütlenmelerine karşı değiliz. Karşı olduğumuz kimi eski devrimcilerin, devrimci örgütleri bırakıp, Alevi örgütlenmesine kalkması, bunu devrimci faaliyet olarak görmesi, göstermesidir. Biz Alevi örgütlenmelerinin niteliklerini temel çıkış noktalarını bir an olsun akıldan çıkarmaksızın, nicel güçleri ne olursa olsun bu kesimlere, onlarda olmayan nitelikler atfetmeyiz. Bizler bu kesimler devrimci mücadeleye destek oldukları ölçüde bu kesimlere sırt çevirmeyiz, ancak bu destek karşılığında ilkelerimizden taviz de vermeyiz.

Bizler, mezhep örgütlenmeleri temelinde değişik inanç gruplarından emekçilerin faşist devlete karşı ortak bir mücadele cephesinde savaşamayacağını görüyoruz. Bu tür örgütlenmelerin en iyi hâlde düzen içi muhalefet olarak işlev göreceklerini, bunun ötesine geçemeyeceklerini savunuyoruz. Politik hat açısından Alevi örgütlenmesinin de en iyi hâlde kendi özgün talepleri doğrultusunda bir "muhalif' düzen partisi olarak şekillenebileceğini düşünüyoruz.

Dine karşı yaklaşımımız

Din bir afyondur, uyuşturucudur. Biz Bolşevikler ideolojik olarak dinin en kararlı düşmanıyız. Bütün dinler, egemen sınıfların elinde ezilenleri sömürü düzenine bağlamak için kullandıkları bir araçtır. Din, ezilenler açısından her şeyi sermaye tarafından belirlenen "ruhsuz dünyanın ruhu", bir avunma aracı ve onların çektikleri acıları çekilir hâle getiren "afyon"dur. Din ezilenlerin ihtiyaç duyduğu bir uyuşturucudur. Bu uyuşturucuyu yalnızca açık dinciler değil, tüm egemenler kullanıyor.

Din ancak dine ihtiyacı yaratan sömürü sistemleri yıkıldığında, ancak bayrağında herkes yeteneği ölçüsünde/herkese ihtiyacı kadar yazan komünist toplum inşa edildiğinde, dine ihtiyaç kalmadığında söner gider. Dine karşı mücadele, aynı zamanda materyalist dünya görüşünü yaygınlaştırmak için yürütülen bir mücadeledir.

Biz, devletin gerçekten laik olmasını, tüm dinlere/mezheplere karşı eşit mesafede olması gerektiğini, hiçbir dine/mezhebe imtiyaz tanınmaması gerektiğini, dinin tümüyle kişilerin özel meselesi olarak kavranması gerektiğini düşünüyoruz. -

Bizler, kitlenin gittiği her odağın doğru olmadığının ve kurtuluşu getirmeyeceğinin bilincinde olarak; Aleviliğin de, Aleviciliğin de kurtuluş olmadığını söylüyoruz.

Lenin'in din hakkındaki görüşleri bugün de bize yol göstermektedir:

"Din, her yerde ve her durumda, sürekli başkaları için çalışmayla, yoksunluk ve yalnızlıkla ezilen halk kitleleri üzerinde manevi baskının

bir türüdür. Sömürücülere karşı mücadelede sömürülen sınıfların acizliği, doğayla mücadelesinde yabanılın aczinin tanrılara, şeytana, mucizeye ve benzeri şeylere inanca yol açtığı gibi, aynı şekilde kaçınılmaz olarak öbür dünyada daha iyi bir yaşam inancını üretir. Yaşamları boyunca çalışan ve sıkıntı çekenlere din, alçakgönüllülük ve sabır göstermeyi öğretir ve cennet ödülü umuduyla avutur. Başkalarının emeğiyle yaşayanlara ise, iyilik yapmayı öğretir, böylece onlara tüm sömürücü varlıklarının oldukça ucuz bir savunusunu sunar ve ilahi cennet için uygun fiyata giriş kartı satar. Din halkın afyonudur. Din, sermayenin kölelerinin insani görünümlerini ve az buçuk insan onuruna yaraşır bir yaşam taleplerini içinde boğdukları bir tür manevi alkoldür.''

''Din özel bir mesele olmalıdır-sosyalistlerin dine karşı tavrı genellikle bu sözlerle ifade edilir. Fakat bu sözcüklerin anlamı, yanlış anlamalara yol açmamaları için tam olarak belirlenmelidir. Biz, dinin devlet karşısında özel mesele olmasını talep ediyoruz, fakat dini kendi partimiz karşısında özel mesele olarak asla değerlendiremeyiz. Devletin dinle hiçbir ilgisi olmamalıdır, dini cemaatler devlet iktidarıyla bağıntılı olmamalıdır. Herkes, herhangi bir dine inanmakta ya da hiçbir din tanımamakta, yani ateist olmakta tamamen serbest olmalıdır ve genel olarak her sosyalist de öyledir. Vatandaşlık haklarında, dini inançlarca belirlenen herhangi bir fark tamamen gayri-caizdi. Resmi belgelerde, vatandaşların hangi mezhebe mensup olduğunun belirtilmesine dahi mutlaka son verilmelidir. Bir devlet kilisesine bağış olmamalı, aynı düşüncede vatandaşların resmi makamlardan bağımsız tamamen özgür cemaatleri olması gereken kiliselere ya da dini cemaatlere devlet araçlarından bağış olmamalı.''

''Sosyalist proletaryanın partisiyle ilgili olarak din özel mesele değildir. Partimiz, işçi sınıfının kurtuluşu için sınıf bilinçli, ileri savaşçıların bir birliğidir. Böyle bir birlik, sınıf bilincinin yokluğu karşısında, cehalet ve dini inancın obskürantizmi karşısında kayıtsız davranamaz ve davranmamalıdır. Dini karanlığa karşı saf düşünsel ve yalnızca düşünsel silahlarla, basınımızla, sözümüzle mücadele etmek için, kilisenin devletten tamamen ayrılmasını talep ediyoruz. Birliğimizi, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'ni, başka şeylerin yanı sıra tam da, işçilerin her türlü dini aptallaştırılmasına karşı böyle bir mücadele için kurduk. Bizim için düşünsel mücadele özel mesele değildir, aksine tüm partinin, tüm proletaryanın meselesidir.'' (''Din Üzerine'', Lenin, İnter Yayınları, Temmuz 1998, İstanbul, ''Sosyalizm ve Din'' başlıklı makaleden)

Umut isyanda, kurtuluş devrimdedir

Milliyetçilik/dincilik en kaba, en saldırgan biçimleri ile yine gündemdedir. Yüzbinlerce insan bu düşünceler temelinde ölüyor/öldürülüyor. Milliyetçiliğin, dinciliğin her türüne karşı proleter enternasyonalizmini savunmaya özel önem verme görevimiz var.

Ezilenler için tek kurtuluş vardır: Sömürü sisteminin ortadan kalkması! Bunun için ulusu, dili, dini, mezhebi ne olursa olsun her kesimden işçilerin, emekçilerin Bolşevik bir partinin önderliğinde faşist devletin yerle bir etmesi gerekmektedir! UMUT İSYANDA, KURTULUŞ DEVRİMDEDİR!

Kurtuluş yolu, tüm ulus ve milliyetlerden işçi sınıfının ve emekçilerin demokratik halk devrimi ile faşist Türk devletini yıkmalarından geçmektedir! İşçi sınıfı önderliğinde, işçilerin-köylülerin kuracakları devrimci-demokratik diktatörlük ile ulusal, dinsel, mezhepsel ve cinsel baskılar ortadan kalkacaktır.

Sadece böyle bir iktidar tüm gericiliği alt edebilir, sosyalizmin yolunu açabilir! Barbarlığın tek alternatifi budur! Kurtuluş milliyetçilikte, dinci gericilikte değil, sosyalizmdedir. Bu alternatif için mücadele günün görevidir.

4 Mayıs 2024 ●

31 MART SEÇİMLERİNİN ARDINDAN

31 Mart Yerel Seçimleri bitti. Fakat kesin seçim sonuçlarının açıklanması –kesin olan itirazların karara bağlandığı yerler dışında– biraz daha zaman alacak.

Toplam seçmen sayısı 61 milyon 430 bin 934'tü. 48 milyon 153 bin 788 oy kullanıldı. 45 milyon 961 bin 211 oy geçerli, 2 milyon 192 bin 577 oy ise geçersiz sayıldı. Seçimlere katılım %78,83 oranında gerçekleşti. Bu oran 31 Mart 2019 seçimlerine göre %6,28 daha az anlamına geliyordu. 2019 Yerel Seçimleri ile karşılaştırıldığında, aşağıdaki tablo kaybeden partileri açıkça ortaya koymaktadır.

2024 Yerel Seçimleri			2019 Yerel Seçimleri		
Partiler	Aldıkları oy	Yüzde	Partiler	Aldıkları oy	Yüzde
AKP	16.339.771	35,49	AKP	20.584.029	44,33
CHP	17.391.548	37,76	CHP	13.983.928	30,12
YRP	2.851.784	6,19	YRP	–	–
DEM Parti	2.625.588	5,7	HDP	1.970.370	4,24
MHP	2.297.662	4,98	MHP	3.394.477	7,31
İyi Parti	1.707.270	3,77	İyi Parti	3.459.599	7,45

Yerel Seçimlerin Kazananları

CHP, 47 yıl sonra %25-26 bandını kırdı. CHP, 47 yıl sonra ilk defa Yerel Seçimlerde birinci parti oldu. %37,74 oy sadece CHP'nin oyları değildir. İçinde "kent uzlaşısı" adı altında verilen oylar da vardır. 31 Mart Yerel Seçimlerinde CHP kendi seçmenlerinin yanı sıra, "orta sağ"dan, AKP/MHP'ye kaybettirme siyasetini merkeze koyan DEM'den ve tabii ki kimi "devrimci"lerden de oy aldı. Bu anlamda, Yerel Seçimlerin kazananı tartışmasız CHP'dir. Kesin olmayan sonuçlara göre; CHP, 14 büyükşehir, 21 il, 337 ilçe, 48 belde olmak üzere toplam 420 belediyeyi kazandı. CHP'nin Yerel Seçimleri kazanması ile birlikte Ekrem İmamoğlu'nun 2028'de Cumhurbaşkanı adayı olmasının önü açıldı. CHP Genel Başkanı Özgür Özel'de şimdilik yerini sağlamlaştırdı.

Yeniden Refah Partisi, 31 Mart Yerel Seçimlerinin kazananlarından birisidir. YRP, Milli Görüş geleneğini temsil etme iddiasında olan bir partidir. Bu parti, AKP'den hoşnutsuz olan seçmenlerin yöneldiği esas parti oldu. YRP, AKP'den küçümsenmeyecek oranda oy aldı. YRP, 1 büyükşehir, 1 il, 39 ilçe, 19 belde olmak üzere toplam 60 belediyeyi kazandı. Milli Görüşün esas temsilcisi olma iddiasında olan Saadet Partisi'nin bu iddiası, bu yerel seçimlerle sonlanmıştır.

Kaybedenler

31 Mart Yerel Seçimlerinin esas kaybedeni AKP'dir. AKP 2019 Yerel Seçimlerin-

de %44,33 oranında oy almıştı. 31 Mart'ta aldığı oy oranı %35,49 ile beş yıl öncesine göre %8,84 oy kaybetmiştir. AKP'nin aldığı oylar arasında –oran tam bilinmese de– MHP oyları da vardır. AKP, 22 yıl sonra gerileme eğilimi içerisine girmiştir. Yenilgi AKP açısından büyüktür, yenilmezlik miti geçen yerel seçimlerde İstanbul'da kısmen yıkılmıştı, bu yerel seçimlerde bu durum pekişmiştir.

AKP'ye kaybettiren esas olarak "tencere"dir. İşçilerin-emekçilerin alım güçlerinin azalması, hayat pahalılığı, ücretlerin enflasyonla birlikte erimesi, 16 milyon emeklinin maaşlarına zam yapılmaması, kriz vb. kitlelerin seçimlerde tercihini belirleyen en önemli etkenlerdir. Bizzat AKP seçmeninin bir bölümü de seçime katılmayarak, ya da geçersiz oy kullanarak AKP'yi cezalandırmış, "uyarmış"tır.

AKP, 12 büyükşehir, 12 il, 356 ilçe, 125 belde olmak üzere toplam 505 belediyeyi kazandı. 2019'da yapılan Yerel Seçimlerde ise AKP, 15 büyükşehir, 24 il, 535 ilçe ve 202 belde olmak üzere toplam 776 belediyeyi kazanmıştı.

İktidar ortağı, Cumhur İttifakı bileşeni MHP de seçimin kaybedenlerindendir. MHP, 2019 Mart'ında %7,31, 31 Mart 2024'te ise %4,98 oranında oy aldı. 2019'a oranla, 31 Mart'ta MHP, 1 milyon 968 bin 15 oy kaybetmiştir. MHP, 8 il, 122 ilçe, 54 belde, toplam 184 belediyeyi kazandı. Oysa MHP 2019'da, 1 büyükşehir, 10 il, 145 ilçe ve 89 belde olmak üzere toplam 245 belediyeyi kazanmıştı. Bu sonuca göre MHP, 2019'a oranla 61 belediyeyi kaybetmiştir.

İyi Parti kaybedenler arasındadır. Seçim sonuçları ile birlikte İyi Parti karıştı, kimileri istifalarını sundu. Meral Akşener, tüzüğün kendisine verdiği yetkiye dayanarak seçimli Olağanüstü Kongre kararını aldı. İyi Parti, merkez sağın esas partisi olma iddiasını kaybetmiştir. İyi Parti açısından kaçınılmaz son başlamıştır. Bu partinin giderek dağılması, bir bölümünün MHP'ye dönmesi ihtimal dâhilindedir. İyi Parti, 1 il, 24 ilçe, 4 belde, toplam 29 belediyeyi kazandı.

HDP, 2019 Yerel Seçimlerinde, 3 büyükşehir, 5 il, 50 ilçe ve 12 beldede seçimleri kazanmıştı. Toplam kazanılan belediye sayısı 70 idi. 31 Mart 2024'te, DEM 3 büyükşehir, 7 il, 65 ilçe, 7 beldede, toplam 82 belediyeyi kazandı. Kazanılan belediye sayısı 70'ten 82'ye çıkarıldı. HDP, 2019 Mart'ında 1 milyon 970 bin 370 oy almıştı. Burada kimi Batı illerinde HDP'nin aday çıkarmadığı ve Millet İttifakı'nın kuyruğuna takıldığı bilinmelidir. DEM Parti, 31 Mart'ta 2 milyon 625 bin 588 oy aldı. Oy oranı ise %5,7'dir. DEM Parti, 2019 Yerel Seçimleri ile karşılaştırıldığında, belediye sayısını ve oylarını arttırmıştır. HDP/DEM, 2019'da Millet İttifakı'nın görünürlüğü ret edilen müttefiki olarak onun kuyruğuna takıldı, 2024'te ise "kent uzlaşısı" adı altında Batıda kimi yerlerde CHP ile işbirliği yaptı. 2019'da da, 2024'te de, HDP/DEM parti olarak gerçek potansiyellerinin altında bir oy toplamına erişti. Bu anlamda DEM açısından –oy oranını, kazandığı belediye sayısını artırmış olmasına rağmen– bu, gerçek bir kazanım değildir.

DEM, 31 Mart Yerel Seçimlerinde kuyrukçu bir siyaset ile CHP'yi büyütme işlevini gördü. Nitekim Meral Danış Beştaş yaptığı basın toplantısında; *"DEM seçmeni AK Parti'yi cezalandırmak istedi. Çıkan sonuç budur. Aslında İstanbul'da çıkan sonuç DEM seçmeninin AK Parti'yi cezalandırmasıdır. Neden böyle diyorum? İmamoğlu 'Bu oylar benimdir' demesin sakın. Aldığı oylar onun değil. Bizim seçmenlerimiz oraya oy verdi. Neden? AK Parti'yi cezalandırmak istedi, cevap vermek istedi."* şeklinde konuşması

ile DEM seçmeninin Ekrem İmamoğlu'na oy verdiğini deklare etti.

Bu Sistemde Halkçı Belediyecilik Yapmak Mümkün mü?

Faşist T.C. devleti bugün bütün dünya devletleri içinde en merkezi olan devletlerden biridir. Atanmış bürokratların yönetimindeki merkezi devlet kurumları, seçilmiş yerel yöneticileri, yerel yönetim organlarını veya yerel yönetim organlarının bir bölümünü gerekli gördüklerinde "azledip", yerine devletin güvendiklerini atayabiliyor. Yerel yönetimlerin gelir-giderleri merkezin denetimi altındadır. Mali bağımlılık yoluyla merkezi yönetim, yerel yönetimleri hizmet veremez duruma getirebiliyor. Yerel yönetimler üzerinden, devletin merkezi politikası dışına çıkıp merkezi devletten bağımsız, ona rağmen bir siyaset izleme imkânı olağanüstü kısıtlıdır. Yerelde, "alttan demokrasi"yi inşa etmeye çalışmak, gerçek anlamda "halkçı belediyecilik" yapmak, bu sistemde mümkün değildir. Ne yazık ki DEM ve kimi sol grupların bu sistem içinde "halkçı belediyecilik" yapacakları söylemleri gerçeğin üzerini örtmektedir.

Bugün zaten dar olan devrimci potansiyel DEM üzerinden sistem partilerinin bir bölümüne, sonuçta sisteme eklemleniyor. Buradaki temel hata demokrasi mücadelesinin ehven-i şeri, yani kötüler içinde daha az kötüyü iktidara getirme mücadelesi olarak yürütülmesidir. Bu, demokrasi mücadelesinin reformist bir tarzda yürütülmesidir. Devrimciler, demokrasi için mücadeleyi reformist tarzda değil, devrimci tarzda yürütür. Faşizme karşı alternatifimiz, AKP/MHP bloğunun burjuvazi içindeki karşıtları değil, işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisidir. Biz işçileri ve emekçileri, kötülerin içinde daha az kötü olanı desteklemesi için değil, kendi demokratik iktidarları için mücadelede örgütleme görevine sahibiz. Görevimiz işçileri emekçileri ehven-i şer için değil, kendi iktidarları için mücadeleye çağırmak, örgütlemektir.

Yerel Seçimlerin Gerçek Kazananı Faşist Düzendir

Seçim sonuçlarını birçok sol, sosyalist eğilimli, demokrat insan ve grup demokrasinin AKP/MHP iktidarına karşı zaferi olarak görüyor! Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizmin iktidarı, yalnızca AKP/MHP iktidarı ile sınırlı değildir. T.C. devleti, bütün kurumları ile faşist bir devlettir. Devletin yönetim biçimi faşizmdir. Hükûmetler, yerel yönetimler değişebilir. Fakat faşist sistem yerinde duruyor. Yerel Seçimlerde, AKP/MHP iktidarı uyarılmıştır. Faşist CHP'nin ya da / YRP'nin Yerel Seçimlerin kazananları olması, faşizme karşı demokrasinin kazanılması değildir. Faşizmi anda uygulayanlara karşı, kendileri iktidara geldiklerinde fa-

Seçimlerde, AKP/MHP iktidarı uyarılmıştır. Faşist CHP'nin ya da / YRP'nin Yerel Seçimlerin kazananları olması, faşizme karşı demokrasinin kazanılması değildir. Faşizmi anda uygulayanlara karşı, kendileri iktidara geldiklerinde faşizmi uygulayacak olanlar kazanmıştır.

şizmi uygulayacak olanlar kazanmıştır.

31 Mart Yerel Seçimlerinde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de siyasi iktidar değişmedi. Tersine CHP'nin kendini sosyal-demokrat olarak sattığı ve reformist solun tamamının, devrimci solun da önemli bölümünün eklemlendiği CHP Yerel Seçimlerden birinci parti olarak çıkmıştır. AKP/MHP, 2028'e kadar iktidardadır. Hâl böyle iken "demokrasi kazandı" vb. söylemleri, kendini ve tabii halkı kandırmaktan başka bir işleve sahip değildir. Faşist sistem bir seçim oyununu daha demokrasi şöleni olarak pazarlamayı ve bu sahtekârlığa halkın ezici çoğunluğunu katmayı bir kez daha hakkıyla başarmış; işçilerin, emekçilerin yükselen öfkesi bir kez daha seçimler üzerinden dindirilmiş, sisteme yönelebilecek bir tehlike şimdilik bertaraf edilmiştir.

31 Mart'ta seçmen nüfusun %78,83'ü gidip oy kullandı. Daha kesin sonuçlar açıklanmadan Van Büyükşehir Belediyesine kayyım atanmaya çalışıldı. Halkın seçimle ifade ettiği söylenen iradesi açıkça gasp edilmek istendi. Seçilecek bir belediye başkanının devletin çizdiği sınırlar dışına çıkması hâlinde görevinden alınacağı en baştan bir kez daha açıkça ilan edildi.

Yerel Seçimlerin kaybedeni işçiler-emekçilerdir. Seçmenin ezici çoğunluğu, yerel seçimlerle bir şeylerin değişeceğini, sosyal belediyecilikten hizmet alabileceğini sanarak sandık başına gitmiş, çoğunluğu CHP'ye oy vermiştir. 31 Mart Yerel Seçimleri, işçilerin, emekçilerin her geçen gün daha da kötüleşen ekonomik koşullarda yükselen öfkesinin boşalmasına hizmet etmiştir. Yerel Seçimler, kitlelerin düzene, sisteme, devlete yönelebilecek olası eylemliliklerini şimdilik en aza indirmiştir.

Bir kez daha 31 Mart Yerel Seçimlerinde ortaya çıkan gerçek, AKP/MHP karşıtlığıdır. Bu karşıtlığın sonucu seçim siyasetinin AKP/MHP'yi engelleme üzerine kurulu bir siyaset olduğu gerçeğidir. Yani faşist düzenin dışına çıkma iddiasında olanlar, AKP/MHP karşıtları cephesinin unsuru olarak hareket etmektedir. Propagandalarında "emekten, özgürlükten, barıştan, demokrasiden" yana olduğu iddiası havada kalmaktadır. Ülkelerimizde, reformizm, 'ehven-i şer', 'düşmanımın düşmanı dostumdur' düşüncelerinin egemenliği yıkılmadığı sürece, reformist sol ve devrimci solun kuyrukçuluk siyaseti değişmeyecektir.

> *Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizme karşı mücadele, anda muhalif olan burjuvazinin faşist partileri ile birlikte yürütülemez. Devrime, kurtuluşa giden yol, hâkim sınıfların bir kanadını diğerlerine tercihten değil, devrimci çalışmadan geçer.*

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizme karşı mücadele, anda muhalif olan burjuvazinin faşist partileri ile birlikte yürütülemez. Devrime, kurtuluşa giden yol, hâkim sınıfların bir kanadını diğerlerine tercihten değil, devrimci çalışmadan geçer. Kurtuluşa giden yol bağımsız, devrimci bir siyasetin savunulması ile olur.

3 Nisan 2024 ●

GUGUĞUN EGEMEN OLDUĞU BİR ÜLKE

Hukukun değil guguğun egemen olduğu bir ülkede, guguk kararlarından ne beklenir? Anayasa Mahkemesi, 5 Ekim'de rehin tutulan Milletvekili Can Atalay'ın başvurusunun görüşüleceğini açıklıyor! Aynı günün akşamı Yargıtay 3. Ceza Dairesi, 8 sanıklı Gezi Parkı davasında, Osman Kavala'ya verilen ağırlaştırılmış müebbet hapis ile Türkiye İşçi Partisi (TİP) Hatay Milletvekili seçilen Can Atalay ile Tayfun Kahraman, Mine Özerden ve Çiğdem Mater Utku'ya verilen 18'er yıl hapis cezalarını onadı. Ali Hakan Altınay, Yiğit Ali Ekmekçi ve Ayşe Mücella Yapıcı hakkında verilen 18'er yıl hapis cezaları ise bozuldu.

AKP/MHP iktidarının talimatıyla işleyen yargı, hukuksuzluk tarihine kara bir leke daha eklemiştir. Ülkelerimizde, baskıya, sömürüye, ceberut devlete karşı demokratik hakkın kullanılması bir haktır. Demokratik hak arama mücadeleleri faşist devlet terörü ile bastırılmaktadır. Hukukun üstünlüğü, yargının bağımsızlığı lafları vb. göz boyamadır. Yargıtay 3. Ceza Dairesinin verdiği karar hukuki değil, siyasi bir karardır.

T.C. "adaleti"nin öteki olarak görülen kişilere karşı uyguladığı savaş hukukudur. Andaki T.C. hukuku insanları bir kalıba sokmaya çalışıyor. Her bireyin Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ni savunması isteniliyor! Ötekiler, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ni savunmayan, muhalif olan, kendilerine dayatılan politikaları kabul etmeyen, baskıya, sömürüye karşı mücadele eden, hak arama mücadelesi yürüten ve yeni bir dünya yaratma mücadelesini veren kesimlerden oluşuyor. Ötekiler, homojen bir yapıya sahip değildir, ama ortak paydaları vardır. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ni savunmama, öteki olmak için yeterli nedendir.

Ötekilerin özgürlükleri sürekli kısıtlanıyor. Anayasa ve yasalarda yazılan, burjuva hukuk devletinin normları, din ve vicdan özgürlüğü, ifade ve örgütlenme özgürlüğü, herkesin yasalar önünde eşit olduğu, ülkede yaşayan herkesin birinci sınıf vatandaş olduğu vb. normlar ötekiler için geçerli değil. T.C. hukuku, ötekilere karşı adil olma yükümlülüğünü yerine getiremiyor. Ötekiler üzerinde

amansız baskı uygulanıyor. Ötekiler, bu ülkede kendilerini güvende hissetmiyor. Öteki kategorisine giren her birey, her an evinin basılarak gözaltına alınma korkusu ile yaşıyor. Böylesi bir sistemin adı koyulaştırılmış faşizmdir.

Anayasada "Türkiye'nin demokratik, sosyal bir hukuk devleti" olduğunu yazar. Anayasada yazıldığı gibi "Türkiye demokratik, sosyal bir hukuk devleti" değildir. Burjuva hukuku, bireyin özgürlüğünü garanti altına alma işlevine sahiptir. Türkiye'deki savaş hukuk ise, bireyin özgürlüğünü değil, faşist/sömürgeci devleti koruma ve kollama görevine sahiptir. Bu anlamda da yargının bağımsız olmadığı, ötekilere ait davalarda çok net olarak görülmektedir. Yargıtay, Anayasa Mahkemesi, Danıştay'ın kuruluş yıldönümlerinde, adli tatilin bitiminde yapılan törenlerdeki konuşmalarda, yargı görevini yürütenlerin, T.C. devletinin koruyucuları ve kollayıcıları olmaları, verecekleri kararlarda bu konuda hassas davranmaları gerektiği yönünde, emredici bir üslup kullanılması, yargının tarafsız olmadığını açıkça göstermektedir.

İnsanın öz benliği özgürlük ortamında ortaya çıkar. Ötekilerin varlığı kabul edilirse, bireyler kendini daha özgür hissedebilir. Özgür bireyler olmadan toplum gelişemez. Toplumun her yönüyle gelişmesi, özgür bireylerin varlığına bağlıdır. Korku ve baskı ile sindirilmiş, özgürlüğü olmayan, bir otoriteye bağlı olması istenen toplum gelişemez. Türkiye'de sesini yükselten, araştıran, yazan, çizenin başına gelmedik olay kalmıyor. T.C. hukuku, ötekiler hakkında çabuk tutuklama kararları veriyor. Çok hızlı davalar açılıyor. Ama sırtını AKP/MHP hükümetine yaslayanlar için hukuk nedense işlemiyor. Yargı denilen mekanizma, ötekilere ait davalarda hukuki değil, siyasi kararlar veriyor. Ötekilere ait davalarda, burjuva hukukun evrensel ilkeleri, çöpe atılıyor. Bir üst mahkeme olarak kabul edilen AİHM kararlarına uyulmuyor. Osman Kavala, Selahattin Demirtaş ve Yüksel Yalçınkaya davaları buna en iyi örnektir.

Ötekilere ait davalarda, acayip numaralar dönüyor. Hukuk, güvenlik cinayetine dönüşüyor. Devlet görevlileri delilleri karartıyor, sahte deliller üretiliyor. Ötekilere ait bu davalara bakıldığında, Türkiye'de ki hukukun gerçek yüzü ortaya çıkıyor. Mafya devletleşmiş, devlet mafyalaşmış durumdadır. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de açık terör, hukuksuzluk temel yönetim biçimidir.

Bizim uğrunda mücadele ettiğimiz hukuk, halkın demokratik diktatörlüğünde gerçek anlamda sağlanacaktır. Bizim istediğimiz hukuk, hiçbir keyfiliğe izin vermeyen, yargının bağımsız ve tarafsızlık ilkesi temelinde çalışacağı bir toplum içindir. Bizim istediğimiz toplumda, yargı kararları gerekçeleriyle birlikte herkesin denetimine açık olacaktır. Her yargı kararına en yüksek yargı organlarına kadar itiraz hakkı olacak, itirazların en kısa zamanda ele alınıp karara bağlanması sağlanacaktır. Bütün yargı sisteminde meslekten müracaatlar içinden kura yöntemiyle seçilecek sivil yargıçlar da yer alacak, bunlar kararda meslekten yargıçlarla eşit oya sahip olacaktır. Görev, uğruna mücadele ettiğimiz toplumda gerçek anlamda hukukun sağlanması için mücadeledir. Görev, bu alanda da mücadeleyi geliştirmektir. Gün gelecek devran dönecek, faşist devletin uyguladığı hukuksuzlukların hesabı sorulacaktır.

Gezi tutsakları ile dayanışma içindeyiz.

Zindanlar boşalmalı, devrimci tutsaklar serbest bırakılmalıdır.

29 Eylül 2023 ●



SİYANÜRLE ALTIN ÇIKARMADA BİR KATLİAM DAHA

Erzincan'ın İliç ilçesindeki Anagold'a ait Çöpler Altın Madeninde, 13 Şubat'ta saat 14:30 sıralarında siyanür ve sülfürik asit dağları çöktü. İşçiler toprak altında. Faşist devlet sözcülerinin verdiği bilgilere göre, toprak altında olan işçi sayısı 9, Metalurji Mühendisleri Odası'na göre 50'ye yakın işçi kayıp. Çöpler Altın Madeni'nin %80'ni Kanadalı SSR madenciliğe ve %20'si de Lidya madenciliğe aittir. Lidya madenciliğin, Çalık Grubu ile Alacer Gold ile iş birliğinde 2010'dan beri faaliyetlerine başladığı da şirketlerin sitesinde yer alan bir bilgidir.

Anagold Madencilik, Aralık 2010'dan beri Erzincan'ın İliç ilçesinde altın üretimi yapmaktadır. Altının saflaştırılması işlemi için siyanür ve sülfürik asit kullanılıyor. Bütün altın madenlerinde siyanür ve sülfürik asit havuzları var. Eğer istenirse havuzlar kapalı havuz olarak da yapılabiliniyor. Fakat maliyetten kaçınan maden patronları maalesef bunları açık havuz olarak yapıyor. İliç'teki madenden yıllardır şikâyetler oluyordu.

2022'de aynı madenden yaklaşık 20 metre küp saf siyanürün Fırat su havzalarına ve baraj havzalarına sızdığı tespit edildi. Bu, bir çevre felaketiydi. Çünkü 20 metre küp siyanürle on binlerce insan ölebilirdi. Ölümcül doz yaklaşık olarak 100 mikrogramdır. Siyanür dünyadaki en tehlikeli hatta kimyasal silah olarak kullanılan maddelerden bir tanesidir.

AKP/MHP iktidarı açısından çevrenin, doğayla uyum içerisinde yaşamanın hiçbir önemi yoktur. Onlar için önemli olan sermayenin kârlarına kâr katması için uğraşmaktır. Kanadalı Anagold Madencilik şirketinin vergi borcunun silinmesi buna en iyi örnektir. İliç'te meydana gelen çevre katliamının sorumlusu AKP/MHP iktidarıdır. Hangi olay olursa olsun, T.C. devletinin sözcüleri, kendilerinin verdiği bilgiler dışında, başkalarının verdiği bilgilere güvenilmemesini açıklamaktadır! Toplumun haber alma kaynakları sadece faşist devletin verdiği haberlerle sınırlı hâle getirilmektedir. Sosyal medyada, faşist devlet sözcülerinin verdiği bilgiler dışında haber yapmak isteyenler üzerinde baskı kurulmakta, insanlar gözaltına alınmaktadır. Erzincan'ın İliç ilçesine gitmek isteyen muhaliflerin bir bölümü gözaltına alınmakta, bir bölümünün şehre girilmesine izin verilmemektedir.

Çöpler Altın Madeninin 350 metre altında Fırat Nehri var. Yıllardır altın çıkarmak için dağ patlatıldı. İçinden altın çıkarıldı. Atıklar, üst üste, aynı çöp dağı gibi bir kenara yığıldı. Şimdi siyanürle yıkanmış bu devasa kütle Fırat Nehri'ne doğru akıyor. Çöpler Altın Madeninde ki patlama korkunç bir çevre felaketidir. Bir altın madeninden suya karışan siyanür sadece nehirlerdeki canlıları yok etmemektedir. Aynı zamanda içme suyuna, tarım alanlarının sulanmasıyla tarım ürünlerine vb. de karışarak doğrudan insanların da yaşamını tehdit etmektedir.

Siyanürün zararı sadece suya karışma sonrasında ortaya çıkmıyor. Altın çıkarılırken de yüksek ölçüde siyanür havaya, suya ve toprağa karışmaktadır. Siyanürün en belirleyici özelliği zehirlemektir. Siyanür teneffüs yoluyla bile öldürücü etki gösterir. Isıya maruz kaldığı durumda ayrışmaya başlar ve zehirli duman çıkarır. Bu zehirli dumana maruz kalmak, beyin, akciğer ve kalp üzerinde kısa sürede etki yapar, komaya ve ölüme neden olur. Yenilip, içilmesi ve dokunulması durumunda da zehirlenme etkisini hızla gösterir. Kısacası erken ölüm için birebirdir siyanür! Siyanürle altın çıkarılması çevreye zarar vermektedir. Örneğin bir ton altın çıkarmak için 3 milyon ton toprak işlem görmekte ve bozulmaktadır.

Sonuç olarak; Erzincan'ın İliç ilçesindeki Anagold'a ait Çöpler Altın Madeninde siyanür ve sülfürik asit dağlarının çökmesi ile meydana gelen çevre felaketi bir kez daha göstermektedir ki, doğa ve çevreyi koruma mücadelesi, kapitalist-emperyalist sisteme karşı mücadele olmak zorundadır. Amacı azami kâr olan altın tekellerinin doğayı, çevreyi ve ezilen, sömürülen insanları düşünmeyeceği açıktır. Doğayı ve çevreyi gerçek anlamda korumanın yolu sömürü imparatorluğunu yıkmaktan geçer. Çevre mücadelesi sömürü sistemine karşı mücadeleyle birleştirilmek zorundadır. Ülkelerimiz kâr hırsı uğruna yok ediliyor! Yaşam temellerini koruma mücadelesi, sisteme karşı mücadele ile birleştirilmediği sürece daha çok çevre katliamları olacaktır.

14.02.2024 ●

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBİN
stêrka bolşewîk
WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

ARTSAKH İŞGALİNE DAİR

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, Rus çarlığı altında ezilen Kafkasya uluslarının özgürleşmesinin şartlarını yarattı. Sovyetler Birliği eşit haklara sahip ulus ve milliyetlerin eşit haklara sahip cumhuriyetler ve özerk bölgelerde gönüllü birliktelikleri temelinde kurulan ilk çok uluslu birlik devleti oldu. Çarlık döneminde birbirini boğazlayan uluslar, Sovyetler Birliği döneminde kardeşçe bir arada yaşadılar. Modern revizyonizmin iktidarı bütünü ile ele geçirmesinin ardından Rusya'da ulusal temelde çatışmalar yeniden başladı. Ulusal çatışmaların yeniden başlamasının nedeni, Rus şovenizminin ve yerel milliyetçiliğin yeniden halklar arasındaki kardeşliği zehirlemesidir.

Azerbaycan faşist devleti, 12 Aralık 2022'de Artsakh'a yönelik bir abluka başlatmıştı. Artsakh'ta 30 bini çocuk olmak üzere 120 bin kişi yaşıyordu. Ablukanın amacı, Artsakh'ta yaşayanları aç, susuz, elektriksiz, ilaçsız, her şeyden mahrum bırakmak ve teslim olmalarını sağlamaktı. Kuşatma kıskacında olan bir halka karşı, dünyanın gözü dönünde 19 Eylül 2023'te bir işgal savaşı başlatıldı. Azerbaycan faşist devletinin en büyük silah tedarikçileri faşist Türkiye ve siyonist İsrail devleti idi. Azerbaycan faşist devleti, en son savaş teknolojilerini kullanarak, donatılmış insansız savaş uçakları, dronları, tankları, topları, füzeleri, faşist Türkiye'nin askeri operasyon güçleri ve komuta merkeziyle ve de tüm dünyanın sessiz onayıyla Artsakh askeri olarak işgal edildi. Artsakh'a ve Ermeni halkına karşı yapılan bu insanlık dışı saldırılara "Anti-terör operasyonu" adı verilmesi büyük bir sahtekârlıktır. Arsakh'ta saldırıyı gerçekleştiren Azerbaycan ve T.C. devletlerinin kendileri teröristtir. Artsakh'a yönelik askeri işgal saldırısı sonucunda yüzlerce kişi yaşamını yitirdi, yüzlerce kişi yaralandı. Artsakh'da ki Ermeniler, işgal operasyonun başlamasından 24 saat sonra ateşkesi kabul etti. Artsakh'ın işgal edilmesi sonucu basında çıkan bilgilere göre, toplam 120 bin civarındaki Artsakhlı Ermenilerin 100 bini soykırıma maruz kalmamak için bu yazıyı kaleme aldığımızda Ermenistan'a göç etmişti.

Faşist Azerbaycan devletinin Artsakh'ı işgal savaşında bir destek de Rusya'dan geldi: Kremlin sözcüsü Peskov, *"Azerbaycan kendi topraklarında yasal*

olarak faaliyet gösteriyor" açıklamasıyla Azerbaycan'a açıkça destek verdi. 20 Eylül 2023'te Erdoğan, New York'ta BM Genel Kurulu'nda Azerbaycan'ın Artsakh'ı işgaline desteğini açıkça ilan etti. (Tesadüf bu ya (!!!) aynı gün 19 Ocak 2007'de katledilen Hrant Dink'in davasından tek tutuklu sanık Âdem Sağlam da serbest bırakıldı!) İsrail Başbakanı Netanyahu, BM Genel Kurulu'nda, *"İsrail ile Azerbaycan arasında her şey yolunda, inanın bana daha da iyi olacak. Azerbaycan'a selamlarımı gönderiyorum"* dedi. Böylelikle Nazi Almanya'sının soykırımına maruz kalan Yahudi halkının torunları, Ermeni halkının yerlerinden sürülmelerine, katledilmelerine desteklerini açıkça ilan ettiler. Artsakhlı Ermeniler tıpkı ataları gibi kadim topraklarından zorla kopartılarak göç ettirildiler.

Uluslararası konjonktür

Azerbaycan faşist devleti uluslararası güçlerin tam desteğini alarak, uluslararası konjonktürden faydalandı. Rusya, Ukrayna'da Batılı güçlere karşı bir savaş hâlindedir. Ermenistan başbakanı bölgede Rusya'yı kızdıran işler yapmakta ve Batılı emperyalistlerle flört etmekteydi. Ermenistan Başbakanı Nikol Paşinyan, Mayıs 2023'te yaptığı bir açıklamada, *"Bakü'nün Ermeni nüfusunun güvenliğini sağlaması şartıyla Dağlık Karabağ bölgesini Azerbaycan'ın bir parçası olarak tanımaya hazır"* olduğunu belirtmişti. Ermenistan ayrıca 11-20 Eylül 2023'te ABD ile ortak askeri bir tatbikat yaptı. Ermenistan Başbakanı Paşinyan, Eylül 2023'te Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin kararlarını bağlayıcı olarak kabul eden Roma Tüzüğü'nü onaylayacağını açıkladı. Ermenistan'ın Roma Tüzüğü'nü onaylaması demek, Putin'in Ermenistan topraklarına ayak bastığında tutuklanması anlamına gelecekti. Azerbaycan petrol ve gaz şirketi SOCAR, Avrupa ülkelerine petrol ve gaz satışları yapmaktadır. Batılı emperyalistlerin Artsakh'ın işgaline ses çıkarmaması çıkarlarının bir gereğidir. Çünkü emperyalizm açısından belirleyici olan çıplak çıkarlardır.

Zengezur koridoru

Azerbaycan/Türkiye faşist devletleri, Artsakh'ın işgalinden sonra sıranın Zengezur koridoruna geldiğini açıklıyorlar! Zengezur koridoru, Azerbaycan'ın batısını Ermenistan'ın topraklarının güneyinden geçirerek Nahçıvan'a ve Türkiye'ye bağlayacak ulaşım yolları projesinin adıdır. Zengezur koridoru projesi uygulamaya sokulursa, İran'ın Ermenistan'la olan sınırı da ortadan kalkmış olacaktır.

2020'de 44 gün süren Azeri-Ermeni savaşının sonucunda bir anlaşma imzalanmıştı. Anlaşmada Nahçıvan Özerk Cumhuriyeti ile Azerbaycan arasında ulaşım yollarının açılması öngörülmüştü. Anlaşma maddesinde, *"Bölgedeki tüm ekonomi ve ulaşım bağlantıları açılacaktır. Ermenistan Cumhuriyeti; insanların, araçların ve malların her iki yönde engelsiz hareketini organize etmek için Azerbaycan Cumhuriyeti'nin batı bölgeleri ile Nahçıvan Özerk Cumhuriyeti arasındaki ulaşım bağlantılarının güvenliğini garanti eder"* ifadelerine yer verilmişti. Maddede ayrıca, *"Tarafların mutabakatı ile Nahçıvan Özerk Cumhuriyeti'ni Azerbaycan'ın Batı bölgelerine bağlayan yeni ulaşım bağlantılarının inşası gerçekleştirilecektir"* cümlesi yer almıştı. Azeri faşistleri,

bu anlaşma maddesi ile iki ülkenin Zengezur koridoru konusunda anlaşmış olduğunu öne sürüyor. Ermenistan ise ulaşım yollarının açılmasını desteklediğini; ancak bu maddede Zengezur adının kullanılmadığını, Azerbaycan'ın öne sürdüğü gibi Zengezur koridoru projesinden de bahsedilmediğini belirtiyor.

Sonuç

Artsakh'ın işgali ile Azerbaycan faşist devleti savaş hedeflerinin çoğuna ulaşmış durumdadır. Azerbaycan faşist devleti açısından sırada Zengezur koridoru vardır. Zengezur koridoru ile Ermenistan'ın güneyinde yer alan ve İran ile sınır olan toprakları işgal edilmek istenmektedir. Bu anlamda savaşın kazananı Azerbaycan burjuvazisi ve onun arkasında duran faşist T.C. devletidir. Rusya, Batılı emperyalistlerle işbirliği içinde olan Ermenistan'a gözdağı anlamına gelen Artsakh'ın işgaline onay vermiştir. Bu anlamda Rusya, Kafkasya'da esas aktör olduğunu bir kez daha göstermiştir. Kazanan bu anlamda Rusya burjuvazisidir.

Savaşın kaybedeni savaş amaçlarının hiçbirine ulaşamayan Ermenistan burjuvazisi ve onu savaşa kışkırtan fakat arkasında durmayan Batılı emperyalist güçler, Avrupa Birliği, onun içinde öncelikle Fransa ve ABD emperyalizmidir. Artsakh Özerk Bölgesi, orada yaşayan 100 binin üzerindeki Ermeni halkı Azerbaycan-Ermenistan burjuvazisinin, emperyalistlerin, yerel güçlerin paylaşım savaşına kurban edildi. Artsakh Özerk Bölgesi'nin varlığına son verildi.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, Rus çarlığı altında ezilen Kafkasya uluslarının özgürleşmesinin şartlarını yarattı. Sovyetler Birliği'nde, sosyalizm döneminde izlenen doğru milliyetler politikası temelinde, halklar barış içinde bir arada yaşıyorlardı. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ulus ve milliyetlerin kurtuluşu yönünde muazzam adımlar attı. Sovyetler Birliği eşit haklara sahip ulus ve milliyetlerin eşit haklara sahip cumhuriyetler ve özerk bölgelerde gönüllü birliktelikleri temelinde kurulan ilk çok uluslu birlik devleti oldu. Çarlık döneminde birbirini boğazlayan uluslar, Sovyetler Birliği döneminde kardeşçe bir arada yaşadılar.

Modern revizyonizmin iktidarı bütünü ile ele geçirmesinin ardından Rusya'da ulusal temelde çatışmalar yeniden başladı. Ulusal çatışmaların yeniden başlamasının nedeni, Rus şovenizminin ve yerel milliyetçiliğin yeniden halklar arasındaki kardeşliği zehirlemesidir. Kafkaslar, enerji kaynakları açısından emperyalistlerin dalaş alanıdır. Emperyalistler, gerici bölge ülkeleri enerji kaynaklarına sahip olma mücadelesi yürütüyor. ABD/AB emperyalistleri, Rus emperyalizminin arka bahçesi olarak gördüğü Kafkaslara yerleşmenin ve Rus emperyalizmini zayıflatmanın mücadelesini yürütüyor. Ukrayna özgülünde Rusya'ya karşı yürütülen savaşın nedeni de esas olarak budur. Emperyalistlerin dalaşında milliyetçilik geliştiriliyor, uluslar birbirine karşı kışkırtılıyor, birbirlerine düşman ediliyor. Emperyalist barbarlığın hüküm sürdüğü günümüz dünyasında, halkların birbirini boğazladığı, milliyetçiliğin geliştirildiği bir dünyanın alternatifi Yeni Ekimlerdir. Görev Yeni Ekimler için mücadeledir.

30 Eylül 2023 ●

HAMAS'IN "AKSA TUFANI" SALDIRISININ ARDINDAN

Yıllardır İsrail siyonist devletinin Filistinlilere layık gördüğü açık hava hapishanesine duyulan öfkenin birkimi patladı. 7 Ekim sabahı saat 6:30 sularında Hamas'ın silahlı kanadı İzzeddin el-Kassam Tugayları, İsrail'e karşı "Aksa Tufanı" adını verdiği kapsamlı bir saldırı başlattı. İsrail'e karşı binlerce roket fırlatıldı. Saldırıyla birlikte çok sayıda silahlı Hamas militanı da İsrail'e girdi. İsrail'in güneyinde Gazze sınırına yakın bir bölgede yer alan bir çölde düzenlenen Supernova Festivali, Hamas'ın ilk hedeflerinden biri oldu. Hamas, asker sivil ayrımı yapmadan yüzlerce insanı öldürdü, kesin olarak bilinmeyen sayıda insanı rehin aldı. Hamas'ın ayrımsız Yahudi olarak değerlendirdiği insanlara yönelik katliamı, hangi gerekçe ile yapılırsa yapılsın, terörist bir eylemdir. Sokaklarda vurulan siviller, bir müzik festivalinde kaçırılanlar, Gazze'de teşhir edilen rehinelerin görüntüleri, rehin İsrail askerlerinin çıplak soyularak resimlerinin sosyal medyaya servis edilmesi, rehineleri öldürme tehditlerinin savrulması vb. vb. barbarlıktır/savaş suçudur. Bu barbarlıkta her iki tarafın birbirinden geri kalan yanı yoktur.

Batılı emperyalist güçlerin Ortadoğu'daki ileri karakolu siyonist İsrail devleti kurulduğundan bu yana Filistinliler üzerinde baskı uygulamakta, topraklarını işgal etmekte ve Filistinlileri öldürmektedir. İsrail, dişinden tırnağına kadar silahlı bir devlettir. Askeri olarak Hamas ile İsrail devleti karşılaştırıldığında, Hamas'ın askeri gücü İsrail'in yanında devede kulaktır. Güç dengeleri İsrail'den yanadır. Hamas "Aksa Tufanı" adına verdiği koordineli askeri saldırı ile şimdiye dek yenilmezlik mitine sahip İsrail devletine tarihinde ilk kez küçümsenmeyecek bir darbe vurmuştur. Fakat siyonist İsrail devleti şimdi aldığı bu askeri darbeyi Gazze bölgesini Filistinlilerden temizlemek için bir fırsata dönüştürme peşindedir. Gazze İsrail devletinin son yıllardaki en kapsamlı saldırısı altındadır.

Siyonistler, 2007'den beri Gazze'yi abluka altında tutmaktadır. Gazze'de 2,3 milyon insan yaşıyor ve Gazze dünyada nüfus yoğunluğunun en fazla olduğu yerler arasında yer alıyor. Hamas'ın İsrail'e yönelik saldırısının ardından siyonist İsrail, Gazze için "topyekûn abluka" kararı aldı, hava bombardımanın yanı sıra Gazze'yi bir bütün olarak yok etmeye yöneldi. Bütün dünyanın gözü önünde Gazze şeridindeki elektrik santralleri, köprüler, binalar bombalanarak tahrip edildi. Gazze'ye atılan bombaların sonucu yıkılan binaların altında kalanların, hayatını kaybedenlerin sayısı belirsizdir.

Yüzlerce Filistinli öldürüldü, öldürülüyor. Binlerce insan yaralandı, yaralanıyor. Hamas'ı vurma adına yerleşim birimleri, hareket hâlindeki araçlar, pazar yerleri vb. bombalandı. Gazze'de yaşayan yüzbinlerce Filistinli açlıkla, susuzlukla, elektriksizlikle karşı karşıya bırakıldı. Gazze'nin suyu, elektriği kesildi. Alt yapı esas olarak tahrip edildi, ediliyor. Gazze, bir kan deryası görünümüne büründü. Gazze şeridinde elektrik ve suları kesmek ile yetinmeyen siyonistler insani yardımları da engelleyerek resmen savaş suçu işlemeye devam ediyor. Siyonistler, dünya kamuoyunda kendilerini saldırıya uğramış ve savunma hakkını kullandıklarını gerekçe göstererek, Gazze'ye bütün güçle-

riyle yüklendiler, yükleniyorlar. Siyonist İsrail'de açıkça Gazze'de savaş suçu işlemektedir. Hastanelerin bile vurulduğu yaralı Filistinlilerin tedavi edilmediği koşullarda, Gazze'de yaşanan insanlık dramlarına "insan hakları", "Batılı değerler" vb. savunucusu pozlarına bürünen Avrupa, İsrail yanında saf tutuyor.

Filistin yanında taraf tutanlar da Hamas'ın eyleminin "aşırılığına" dil ucuyla değiniyor. Daha çok da Hamas'ın başarılarına övgü diziyor! Vay beee! Nasıl da İsrail'e saldırdılar anlamında! Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yapılan gösterilerin bir bölümünde "Mehmetçik Gazze'ye" sloganları atılıyor! Faşist, şeriatçı Hamas'a açık destek veriliyor. RTE ise itidal çağrısında bulunuyor! Hamas tarafından kaçırılan rehinelerin serbest bırakılması amacıyla bir müzakere süreci başlattığını açıklıyor. İsrail'e itidal çağrısında bulunan faşist devlet, Rojava'da alt yapı tesislerini, elektrik santrallerini bombalıyor.

Savaş, medya aracılığıyla, canlı yayınlarla herkesin evinin içine taşınıyor. Yani herkesin bilgisi dâhilinde, bütün dünyanın gözü önünde siyonist İsrail Gazze'de katliamlar gerçekleştiriyor. İsrail'in Gazze'ye karşı başlattığı savaşta, başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm Batılı emperyalist güçler İsrail'in yanında olduklarını açıkladılar. Hamas'a karşı mücadele adına gerçekleştirilen bu barbarlık dünyanın hemen tüm emperyalist güçleri tarafından açık veya dolaylı destekleniyor. Siyonist İsrail devletinin Gazze'de ki Filistin Arap halkına karşı yürüttüğü savaş haksız, gerici bir savaştır.

İsrail'i destekleyen tüm emperyalist güçler, İsrail'in varlığının tehdit altında olduğunu ve anda yürüttüğü savaşın "kendini savunma" savaşı olduğunu sahtekârca savunuyorlar. Tüm bu sahtekârlıklar kuşkusuz ki suçlu olanın İsrail değil, Hamas olduğu görüşünün yaygınlaştırılması içindir. Bütün Batılı emperyalistler İsrail'in "kendini savunma"sını "anlayışla karşılarken", gerçekte suç ortaklığı yapmaktadırlar. 75 yıldan beri Filistinlilerin katledilmesinden, binlercesinin yaralanmasından, topraklarının işgal edilmesinden İsrail'in yanında yer alan güçler de sorumludur. İsrail'in beyaz fosforlu bombalar ya da adı verilmeyen yeni silahlar kullanması da gerçekte emperyalistlerin uluslararası anlaşmalarına göre bile savaş suçudur, insanlık suçudur.

Hamas-İsrail savaşı ertesindeki gelişmeler, savaşın bölge ülkelerini (İran başta olmak üzere) içine alacak bir genişleme tehlikesini içinde barındırıyor. Lübnan'da Hizbullah ile İsrail arasında çatışmalar yaşanıyor. Golan tepelerinde, Suriye ile İsrail arasında çatışmalar yaşanıyor. Siyonistler, Şam ve Halep havaalanlarını bombalıyor. Rusya ise ABD'yi suçluyor. Putin, "Bağımsız bir Filistin devletinin kurulması gereklilik. Bunun ABD'nin Ortadoğu'daki politikasının başarısızlığının canlı bir örneği olduğu konusunda pek çok kişinin benimle aynı fikirde olacağını düşünüyorum" diyor. ABD, İsrail'e destek için Doğu Akdeniz'e uçak filosu gönderdi. İsrail'e destek amacıyla Doğu Akdeniz'e gönderilen uçak gemisinin ardından ABD, İsrail'e ikinci uçak gemisini gönderebileceğini açıkladı. İsrail, Hamas'ın arkasında İran'ın olduğundan yola çıkarak açıkça İran'ı tehdit etmektedir. ABD emperyalizmi İran'a saldırı için ortam kollamaktadır. Hamas-İsrail arasında başlayan savaşın bir bütün olarak Ortadoğu'ya yayılma tehlikesi var.

Gazze'ye karşı yürütülen savaşta, İsrail burjuvazisi kendi halkını şoven milliyetçilik temelinde kendi bayrağı altında savaşa sürüyor. Hamas, Müslüman din motifleri ve Yahudi düşmanlığı temelinde Gazze halkını etkisi altına alıyor. Burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi yerine Yahudilere karşı "cihad" ön plana geçiyor. Yani her iki taraf açısından savaş, din, milliyetçilik, ırkçılık, şovenizm temelinde emekçileri birbirine kırdırtmak için bir aracıdır.

Hamas'ın İsrail'e saldırısını gerekçe göstererek İsrail'in Gazze'yi yerle bir et-

mesini ve katliamlarını temize çıkarmak için "Hamas İsrail'e saldırdı, İsrail kendisini koruyor" vb. savunularla İsrail'i haklı göstermeye çalışan tüm tavırlar, İsrail devletinin Filistin toprakları üzerindeki işgalini, esas suçlunun siyonist İsrail devleti olduğu gerçeğini gözlerden gizleyen tavırlardır.

Bugün Ortadoğu'da Batılı emperyalistlerin desteğinde İsrail siyonistleri barbar bir savaş yürütüyor. Bu barbar savaşta, kuşkusuz uzun vadede siyonist İsrail ve onun baş destekçisi ABD emperyalizmi gerçek hedeflerine ulaşamayacaklardır. Onlar kısa süreli başarılar elde edip, Hamas'ı geçici ve askeri olarak zayıflatsalar da gerçek amaçları olan "dikensiz gül bahçesi" hedefine kavuşamayacaklardır.

İsrail'in yürüttüğü haksız savaşa karşı çıkmak, "Derhâl ve kayıtsız koşulsuz ateşkes!", "İsrail'in Gazze'ye karşı saldırılarını durdurmalı, askerlerini derhâl geri çekmeli!" taleplerini yükseltmek günün acil görevidir. İsrail-Filistin somutunda esas çözüm, Yahudi işçilerin-emekçilerin siyonistlerin barbar politikasına karşı, Filistinlilerle barış ve birlik için seslerini yükseltmesinden geçer. İsrail devletine karşı mücadele Filistin halkının Yahudi işçi ve emekçileriyle birliği savunmasını gerektirir.

Gazze'de Hamas gibi bir örgütün de işgalci siyonist İsrail devletine karşı mücadelesinin haklı bir yanı vardır. Hamas'ın işgale karşı mücadelesinin haklı yanı olduğunu söylerken aynı zamanda bu örgütün gerçekte anti-emperyalist ve devrimci örgüt değil, İslamcı faşist bir örgüt olduğunun bizim desteğimizin Hamas gibi örgütlere değil, Filistin halkının işgale karşı olan isyanına ve mücadelesine destek olduğunun da bilinmesi gerekir.

Filistin Arap ulusunun kanı canı pahasına siyonist işgale yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi haklı bir mücadeledir. Filistin halkının haklı davası Hamas'ın açık anti-semit, ayrımsız Yahudilere yönelik barbar saldırılarını asla haklı çıkarmaz. Bugün Gazze'de Hamas'ın işgalci siyonist İsrail devletine karşı verdiği mücadele, Filistin halkının işgale karşı, özgürlük için mücadelesinin bir parçası olarak haklıdır. Hamas anti-emperyalist, devrimci bir örgüt değil, İslamcı faşist, anti-semitist bir örgüttür. Filistin'de faşist İran devletinin uzantısı bir örgüttür. Biz Hamas'ı değil, sadece, Filistin halkının haklı davasının bir parçası olarak Hamas'ın Filistin'de siyonist işgale karşı verdiği mücadeleyi destekliyoruz. İşgale karşı yönelen haklı yanı desteklememiz, işgale karşı mücadele eden örgütü bir bütün olarak desteklediğimiz anlamına gelmez.

Tüm destekçileriyle birlikte İsrail'in Gazze'de gerçekleştirdiği katliamı bir kez daha lanetliyor, Filistin Arap ulusunun özgürlüğü için mücadeleyi destekliyor ve gerçek özgürlüğün ve bağımsızlığın tek yolunun devrim için mücadele olduğunu vurguluyoruz. Bir kez daha vurgulamak gerekirse, Filistin Arap halkının gerçek kurtuluşu ne El Fetih ne Hamas ne de İslami Cihad gibi örgütlerin önderliğinde mümkündür. Filistin Arap halkının gerçek kurtuluşu hem siyonist işgale hem de "kendi" burjuva sınıfına karşı devrim için mücadeleyle, devrimle elde edilebilir.

Bütün ulus ve milliyetlerden halkların birlikte yan yana yaşaması, herhangi bir milliyete ayrıcalık tanınmaması, ancak sömürünün ortadan kaldırıldığı, emekçilerin egemen olduğu sosyalist bir toplumdur. Filistin bağlamında da gerçek çözüm sosyalizmdedir.

Bugün öncelikli olan Gazze'de akan kanın durdurulmasıdır.

Gazze'de İsrail katliamlarına, Gazze'nin işgaline dur diyelim!

Derhâl Ateşkes! İsrail Gazze'den elini çekmeli, saldırıları durdurmalı, ablukayı kaldırmalıdır!

Yaşasın Filistin halkının özgürlük mücadelesi!

Kahrolsun Siyonizm!

Kahrolsun emperyalizm ve her türden gericilik!

12 Ekim 2023 ●

Emperyalizmin güdümündeki siyonist barbarlık amacına ulaşamaz!

FIRTINA EKEN KASIRGA BİÇECEKTİR!

Siyonist İsrail devletinin 7 Ekim'de Gazze'ye başlattığı hunharca savaş devam ediyor. Filistin Arap halkına karşı siyonist İsrail devletinin yürüttüğü savaşta, bu yeni kanlı korsanlığın laftaki gerekçesi, Hamas'ın İsrail'e 7 Ekim'de birkaç koldan başlattığı saldırıdır! Bunun için Gazze yeniden ve yeniden alçakça yerle bir edildi, ediliyor. Binlerce Filistinli öldürüldü. Binlercesi yaralandı. Bütün dünyanın gözü önünde Gazze şeridindeki elektrik santralleri, köprüler, hastaneler, ibadet yerleri, yollar vb. bombalanarak tüm alt yapı yok edildi. Gazze'de yaşayan 2,4 milyon Filistinli açlıkla, susuzlukla, elektriksizlikle karşı karşıya bırakıldı. Bombalardan korunmak için on binlerce Filistinli yine göç yollarına düştü.

Siyonist İsrail devleti, Hamas'ın 7 Ekim saldırısını fırsata çevirdi. Dünya kamuoyunda kendilerini saldırıya uğrayan ve "öz savunma hakkı"nı kullananlar olarak göstererek, Gazze'ye bütün güçleriyle yüklendiler. Hamas'ın 7 Ekim saldırılarını, siyonistler, İsrail'in kendini saldırıya uğramış konumda göstermek için kullandığı bahanelerdir. Gazze'ye karşı 2007'den beri abluka uygulanıyordu, Gazze sürekli olarak bombalanıyordu ve Filistinliler katlediliyordu. Batı Şeria'da herhangi bir ayaklanma yok. Buna rağmen 7 Ekim'den beri Batı Şeria'da onlarca Filistinli katledildi. 75 yıldan beri Filistinliler sürekli katlediliyor, toprakları işgal ediliyor. Siyonistler, Batılı emperyalist dünyanın bütün desteğini de arkalarına alarak her gün Gazze'de katliam yapıyor.

Filistin'de Hamas'a karşı başlatılan savaşın, Lübnan'da Hizbullah'a, Golan tepelerinde Suriye'ye karşı cephelerin açılması siyonist devlet siyasetinin tabii sonucudur. Şam ve Halep havaalanları bombalandı. Netanyahu, Hizbullah'ın savaşa girmemesi için tehditler savuruyor. İran'a ise gözdağı verilerek savaşa müdahil olmaması isteniyor!

Gazze, 41 km uzunluğu ve 11 km genişliği olan, büyüklüğü toplam 350 km^2'dir. Siyonistler amaçlarının ne olduğunu da açıkladılar. Siyonist plana göre, Gazze'nin 11 km uzunluğundaki bölgesi işgal edilecek. Geriye kalan 30 km uzunluğundaki bölge de kontrol altında tutularak Batı Şeria yönetimine bağlanacaktır.

Gerçekte Gazze'ye karşı siyonistlerin başlattığı savaşın hedefi, İsrail'in kendisi için tehlikeli gördüğü örgütlenmeleri çökertmek, Filistin'de bu örgütlere olan halk desteğini azaltmak, bu örgütlere karşı diğer örgütleri harekete geçirmek vb.dir. Siyonistler, Ortadoğu'da, İsrail'in devlet olarak yaşama hakkını tanımayan hiçbir örgütlenmeye, hiçbir örgüte yaşam hakkını tanımama siyasetini uygulamaktadır. Bunun için de siyonistler her türlü aracı kullanmakta, en barbar eylemleri yapmaktadır.

"İnsan hakları", "Batılı değerler", "savaşta sivillerin korunması", "adalet", "hak", "hukuk" vb. den çok söz eden Batılı emperyalistler İsrail'in bu barbarlığına ortaktır. Batı dünyasında İsrail ile dayanışma eylemleri yapmak serbesttir. Filistin ile dayanışma eylemleri ise yasaklanmakta, Filistinlilerle dayanışma için sokağa çıkanlar gözaltına alınmaktadır. Filistinlilerle yapılan kimi dayanışma eylemleri ise mahkemelerin konulan yasakları kaldırması sonucu yapılabilmektedir.

"Saldırıya uğrayan" İsrail'i korumak amacıyla ABD, İngiliz emperyalistleri Doğu Akdeniz'e savaş gemileri gönderdi. Diğer Batılı emperyalistler ise tıpkı Ukrayna'ya yaptıkları gibi, İsrail'e her türlü diplomasi ve askeri destek verilmektedir.

Emperyalistler, Ortadoğu'yu yeniden düzenleme planları yapıyor. Ortadoğu'da yü-

rüyen savaş, emperyalistler arası yeniden paylaşım dalaşının bir parçasıdır. Çin, Doğu Akdeniz'e savaş gemilerini konuşlandırdı. Putin, Doğu Akdeniz'deki ABD savaş gemilerinin Kinjal füzelerinin menzilinde olduğunu, "Kinjal füzelerini taşıyan Mig-31 uçaklarının, Karadeniz'de devriye gezmeye" başladığını açıkladı.

Ortadoğu'daki savaş, gerçekte ABD açısından bütün "güvenilmez" rejimleri "demokrasi", "insan hakları", "Batının yüce insani değerleri" vb. adına devirip İsrail'in güvenliğini sağlamak, ABD yanlısı rejimler üzerinden ABD egemenliğini kurma ve koruma savaşıdır. Bu savaşta, ABD ve Batılı emperyalistlerin dünya hegemonyası konusundaki rakipleri Rusya ve Çin'dir. Rusya ve Çin bütün güçleri ile Ortadoğu'ya girmeye ve ABD'nin egemenliğini sarsmaya çalışıyorlar.

Faşist Türk devleti ise, İsrail'in kullandığı barbar yöntemleri temel alarak her gün Batı ve Güney Kürdistan'a bomba yağdırıyor. Türk devletinin hunhar savaşında siviller hedef alınıyor ve alt yapının yok edilmesi saldırıları sürdürülüyor.

Sömürgeci Türk devleti, Ortadoğu'daki savaşta bir yandan İsrail'in "orantısız", "insafsız", sivilleri, hastaneleri hedef alan saldırılarda ölen, yaralanan, evsiz barksız kalan, göç yollarına düşen "din kardeşleri" için timsah göz yaşları dökerken, diğer yandan bu savaştan en fazla nasıl rant elde edebileceklerinin hesaplarını yapıyor.

Türkiye-İsrail ilişkilerine bakıldığında görünen manzara şudur: Dönem dönem T.C. devleti ile siyonistler arasında yaşanan ihtilaflar ekonomik ilişkilere yansımamaktadır. AKP iktidarı döneminde Türkiye-İsrail ticaret hacmi katlanarak artmıştır. 2002'de İsrail ile 1,41 milyar dolar olan ticaret hacmi 2022'de 8,91 milyar dolara kadar çıkmıştır. Cumhurbaşkanı RTE, eylül sonunda BM Genel Kurul çalışmaları için gittiği New York'ta İsrail Başbakanı Netanyahu ile görüştü. RTE basına yaptığı açıklamada, İsrail Başbakanı Netanyahu'nun ekim, kasım gibi Türkiye'yi ziyaret edebileceğini belirtmişti. Netanyahu Türkiye'ye gelseydi, RTE de İsrail'i ziyaret edecekti. Görüldüğü gibi T.C. devleti açısından belirleyici olan çıplak çıkarlardır. Ortadoğu'daki savaş halklar için felaket, sermaye için en kârlı rant kapısıdır.

Gazze'de Hamas, İslami Cihad vb. Lübnan'da, Hizbullah gibi örgütler anti-emperyalist, devrimci vb. örgütler değildir. Bu vb. örgütler, İslamcı, faşist, şeriatçı örgütlerdir. Bizim dayanışmamız bu örgütlerle değil, Filistin halkıyladır. Filistin halkının siyonist İsrail devletine karşı yürüttüğü mücadele haklıdır.

Siyonist İsrail devleti, Ortadoğu'da emperyalizmin –en başta da ABD emperyalizminin– güdümünde bir saldırı üssüdür. Bu devletin halklara karşı saldırıları haksızdır. Siyonist devletin bir devrimle yıkılmasını savunanları destekleriz. Siyonizm'e karşı mücadele adı altında Yahudi düşmanlığı yapanlara karşı da mücadele etme görevimiz var.

Bugün Ortadoğu'da gerici/emperyalist savaş barbarlığı yaşanıyor. Bu barbar savaşta, siyonist İsrail ve onun Batılı emperyalist destekçileri hedeflerine varamayacaklardır. Onlar kısa süreli başarılar elde edip Hamas vb. örgütleri geçici ve askeri olarak zayıflatsalar da gerçek amaçları olan dikensiz gül bahçesi hedeflerine kavuşamayacaklardır.

Gerçek çözüm uluslara ayrılma hakkını tanıyan, tüm milliyetlere tam hak eşitliği temelinde her türlü milliyetçiliğin panzehri olan proleter enternasyonalizmidir. Gerçek çözüm kapitalist/emperyalist dünyanın egemenliğine son verilmesidir. Sermayenin egemenliği yerine işçilerin-emekçilerin egemenliğinin kurulması elzemdir. Ekim Devrimi'nin 4. yıldönümünde Lenin'in yaptığı konuşmada söylediği gibi *"Emperyalist savaştan ve onu kaçınılmaz bir şekilde yaratan emperyalist barıştan, bu cehennemden Bolşevik mücadele olmaksızın, Bolşevik devrim olmaksızın kurtulunamaz."*

23.10.2023 ●

İBRAHİM'DEN 51 YIL SONRA DA...



İbrahim'i savunma konusunda TKP/ML kanatları arasında dehşetengiz bir "mücadele" sürüyor! İbrahim'i savunduğunu iddia eden bir grup, diğer bir gruba getirdiği en temel eleştiri İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinden, parti çizgisinden uzaklaşmış olma eleştirisidir.

Onların birbirlerine getirdikleri karşılıklı suçlamalardaki ortak çıkış noktası, İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisini Marksizm-Leninizm ile eşitlemeleridir. İbrahim Kaypakkaya 1972'de, bütünlük içinde ele alındığında, Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü savunan bir çizgiye sahiptir. Bu çizgi Marksizm-Leninizm ile eşitlenemez. Çünkü bu çizgi, kendi içinde çok önemli sapmaları da barındırmaktadır. Marksist-leninist tavır, bu çizgiyi Marksizm-Leninizm bilimi ışığında özeleştirel biçimde gözden geçirmek; doğrularını geliştirmek, yanlışlarını özeleştiri ile aşmakla olur.

TKP/ML'nin tüm kanatları bunu yapacak yerde, TKP/ML tabanının gözünde İbrahim Kaypakkaya'nın sahip olduğu haklı prestiji kendi lehlerine sömürebilmek amacıyla; onun çizgisini dokunulmaz, hatasız olarak göstermeye çalışıyorlar! İbrahim'in çizgisinde hata olmadığı savunulurken; açıkça değil ama, "semere vurup eşeği dövme" revizyonist yöntemi ile işine gelmeyen noktalarda "yorumlama-ilerletme" adına revizyondan geçiriyorlar.

TKP/ML kanatları, İbrahim Kaypakkaya'nın görüşleri ile çelişme içinde olan görüşleri savunuyorlar. Fakat İbrahim Kaypakkaya'yı açıkça eleştirme cesaretini göstermiyorlar.

Katledilişinin 51. yılında da İbrahim Bolşevik mücadelede yaşamaya devam ediyor.

BOLŞEVİK PARTİZAN



İBRAHİM KAYPAKKAYA

BOLŞEVİK MÜCADELEDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!

İbrahim, Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist hareketinin kartalıdır. İbrahim, 51. ölüm yıldönümünde çeşitli siyasi gruplar tarafından anılacaktır. Kimileri onun ardından ağıtlar ve övgüler dizip onun gerçek mirasçısı olduklarını söyleyecek, onun dokunulmaz bir aziz gibi görüp göstereceklerdir. Kimileri İbrahim'in şu veya bu özelliğini öne çıkarıp onu sahiplenmeye çalışacaklardır...

Bolşevikler açısından;

İbrahim'i anmak demek, O'nun Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist hareketine yaptığı katkıları inkâr edenlere karşı mücadele etmeyi gerektirir.

İbrahim'i anmak demek, O'nun hatalarını sistemleştirenlere karşı da mücadele etmek demektir.

İbrahim'i anmak demek; O'nun kurduğu TKP/ML'nin marksist-leninist özüne sahip çıkmak demektir.

İbrahim'i anmak demek; uluslararası planda ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Marksizm-Leninizm'e saldıran her türden oportünizme, revizyonizme, reformizme karşı tavır takınmak, Marksizm-Leninizm'i her türden gerici odaklara karşı savunmak demektir.

İbrahim'i anmak demek; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de gerçek barışa, halkların kardeşliğine varmanın biricik yolu, faşist Türk devletini işçilerin, köylülerin demokratik halk devrimiyle yerle bir etmekten, sosyalizmin yolunu açmaktan geçtiğini göstermek demektir.

İbrahim'i anmak demek; onun ser verip sır vermeyen komünist tavrının kavranması; gerçek komünist önderlerle, adeta tapınılan, "güneş" yapılan, her sözünde keramet aranan teslimiyeti devrimcilik adına savunan önderler arasındaki farkın görülüp gösterilmesi demektir.

Egemen sınıflar 51 yıl önce kendileri için tehlikeli olarak gördükleri İbrahim'i bedenen aramızdan aldılar. Ancak egemen sınıflar, onun düşüncelerini ve davasını yok edemediler. O, bugün de proletaryanın ve ezilenlerin ve Bolşeviklerin mücadelesinde yaşıyor, yaşamaya devam edecek.

BOLŞEVİK PARTİZAN